

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

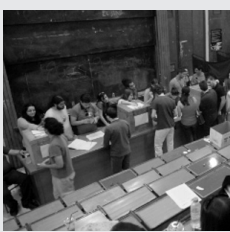
Φύλλο 389 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Στις Ευρωεκλογές Στηρίζετε - Ψηφίζετε Ο.Κ.Δ.Ε.

- Κάτω η χούντα Τρόικας - Μνημονίων
- ΕΞΩ απ' το Ευρώ της φτώχειας και ανεργίας
- Κάτω η Ε.Ε. - Φυλακή των λαών
- Για μια Ευρώπη των Εργαζομένων

Φοιτητές
Οι εκλογές να γίνουν σφαλιάρα στην κυβέρνηση
σελ. 6

Ξεπούλημα
Ελληνικού
Όλα στο σφυρί
σελ. 4

Τουρκία
Μετά την εκλογική νίκη του Ερντογάν
σελ. 12

Ιδεολογία
Σε καθεστώς «αποικίας χρέους»
σελ. 14

Υπόθεση Καρέλι: Το κράτος έκτακτης ανάγκης δολοφονεί!

Μετά τον θάνατο του βασανιστή υπαρχιφύλακα Πιόργου Τσιρώνη στις φυλακές Μαλανδρινού, ο αλβανός κρατούμενος Ιλία Καρέλι οδηγήθηκε στον εισαγγελέα, ο οποίος του απήγγειλε κατηγορίες για τον φόνο. Μετά το πέρας της ανάκρισης στις 27 Μαρτίου, μεταφέρθηκε στις φυλακές Νιγρίτας Σερρών, όπου βασανίστηκε και εξοντώθηκε από τους φασιστικούς μηχανισμούς καταστολής, χωρίς δίκη. Ο θάνατος επήλθε από αρρυθμογόνο μηχανισμό, που προκάλεσαν τα πολλαπλά χτυπήματα από γκλομπ στο στέρνο του Καρέλι, σύμφωνα με την έκθεση των ιατροδικαστών.

Χιλιάδες άνθρωποι κρατούνται με απάνθρωπα μακρόχρονα ποινές φυλάκισης στην Ελλάδα, σε συνθήκες μαρτυρικές και με συχνά περιστατικά βασανιστηρίων. Το μόνο «έγκλημα» αρκετών κρατούμενων μεταναστών είναι ότι δεν έχουν χαρτιά. Στοβάζονται ασφυκτικά, υποσιτισμένοι, άρρωστοι και υφίστανται συχνούς ξυλοδαρμούς. Η εξόντωση του Ιλία Καρέλι, τα βασανιστή-

ρια στους τούρκους απεργούς πείνας, τα εκατοντάδες περιστατικά βασανισμού αλλοδαπών στα αστυνομικά τμήματα δείχνουν το φασιστικό κράτος έκτακτης ανάγκης του Σαμαρά.

Μετά τη σύλληψη του Καρέλι για τη δολοφονία του βασανιστή Τσιρώνη, δεκάδες βασανιστές πήραν συμμορική εκδίκηση για τον θάνατο του «δικού τους». Ευλοκόπησαν τον Καρέλι στο κεφάλι, στα πλευρά και τα πέλματα, του έκαναν το βασανιστήριο της φάλαγας, τον κάρφωσαν με αιχμηρά αντικείμενα, του αφείρεσαν τα νύχια των ποδιών του, του έκαναν ηλεκτροσόκ και τον άφησαν να πεθάνει στην απομόνωση. Κανείς διευθυντής, σωφρονιστικός υπάλληλος ή αστυνομικός δεν αντέδρασε στα βασανιστήρια. Αντίθετα όλοι, αφού συμμετείχαν σε αυτά, προσπάθησαν να τα συγκαλύψουν. Τα παπαγαλάκια των Μ.Μ.Ε., φερέφωνα της κυβέρνησης Σαμαρά, πρόβαλλαν καθημερινά εικόνες με τα ίχνη των βασανισμών στον κρατούμενο, με σκοπό να τρομοκρατή-

σουν την κοινή γνώμη.

Το γεγονός αυτό έρχεται τη στιγμή που το αντιδραστικό νομοσχέδιο των Δένδια-Αθανασίου, των συνομιλητών και συμπαραστατών της Χρυσής Αυγής, έχει ήδη δημοσιοποιηθεί. Η κυβέρνηση ετοιμάζει τις φυλακές «υπερυσίστης ασφαλείας», προαναγγέλλοντας στέρηση αδειών για τουλάχιστον 10 χρόνια και πολλά άλλα περιοριστικά μέτρα, που ισοδυναμούν με φυσική εξόντωση των κρατουμένων. Οι φυλακές αυτές θα «φιλοξενήσουν» αγωνιστές και εργάτες που αντιδρούν στις χουντικές-μνημονιακές κυβερνήσεις.

Τις τελευταίες εβδομάδες, φυλακισμένοι σε διάφορες περιοχές της χώρας έχουν προχωρήσει σε κινητοποιήσεις, καταγγέλλοντας το νομοσχέδιο και ζητώντας δικαιοσύνη για τον δολοφονημένο Ιλία Καρέλι. Χρειάζεται αγώνας μέσα κι έξω από τα κελιά, για την ανατροπή της κυβέρνησης της φτώχειας, της ανεργίας, των βασανιστηρίων και της δολοφονικής καταστολής.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

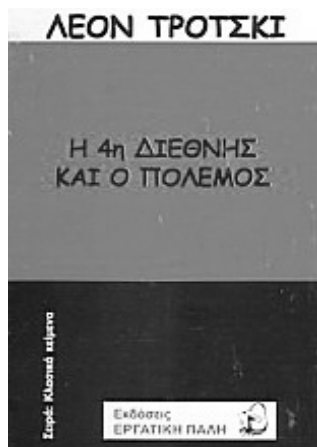
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η 4η Διεθνής και ο πόλεμος

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2004

Σελίδες: 94

Τιμή: 5,50 ευρώ

Σ' αυτό το βιβλίο έχουν συγκεντρωθεί τα βασικά ντοκουμέντα της 4ης Διεθνούς για τον πόλεμο. Τα τρία κείμενα: **α)** *Ο Πόλεμος και η 4η Διεθνής (10 Ιούνη 1934)*, **β)** *Μανιφέστο ενάντια στον Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο (15 Σεπτέμβρη 1938)* **γ)** *Ο Ιμπεριαλιστικός Πόλεμος και η Παγκόσμια Επανάσταση (Μάης 1940)* που περιλαμβάνονται σε αυτό τον τόμο, έγραψε ο ίδιος ο ιδρυτής της 4ης Διεθνούς, Λ. Τρότσκι.

Με αυτή την έκδοση ο αναγνώστης έχει μία εικόνα του πως οι κλασικοί του μαρξισμού αντιμετώπισαν τον πόλεμο και ποιά πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών μαρξιστών. «*Εμείς οι μαρξιστές διαφέρουμε και από τους πατσιφιστές και από τους αναρχικούς στο ότι θεωρούμε αναγκαίο να μελετάμε κάθε πόλεμο ιστορικά (από τη σκοπιά του διαλεκτικού υλισμού του Μαρξ) και ξεχωριστά*» (Λένιν, «*Σοσιαλιστές και Πόλεμος*» εκ-

δόσεις Εργατική Πάλη). Ο πόλεμος είναι προϊόν των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και της ιστορικής παρακμής του, δηλαδή της μονοπωλιακής - ιμπεριαλιστικής φάσης του [...].

Όμως ο κατήφορος προς τη βαρβαρότητα δε σταματάει εδώ. Συμπληρώνεται με τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», τους «προληπτικούς πολέμους», το «διαρκή πόλεμο» που στρέφονται ενάντια σε όλους, στο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, το εργατικό κίνημα, τους λαούς του Τρίτου Κόσμου. Γίνεται προφανές, ότι αν δεν μπει τέλος σ' αυτή την καταστροφική πορεία η απειλή για τον αφανισμό της ανθρωπότητας θα είναι διαρκής. «*Η μόνη μέθοδος για να μπει τέλος στον πόλεμο είναι η ανατροπή της μπουρζουαζίας*». Λ. Τρότσκι. Αυτό ισχύει σήμερα περισσότερο παρά ποτέ.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πανηγυρίζει η συγκυβέρνηση της συμφοράς και της καταστροφής και μαζί της οι διάφοροι παπαγάλοι των ΜΜΕξαπάτησης για το «πρωτογενές πλεόνασμα» και για τη μεγαλύτερη αθλιότητα, το λεγόμενο «κοινωνικό μέρισμα», σκοπός του οποίου είναι η εξαγορά ψήφων. Μέχρι τώρα, το μεγαλύτερο έγκλημα των Σαμαρά-Βενιζέλου και όλων των μνημονιακών ήταν ο ισχυρισμός τους ότι «έσωσαν την χώρα». Οι νέοι ισχυρισμοί τους για το «πρωτογενές πλεόνασμα», για «επικείμενη ανάπτυξη», όπως και η τελευταία τους πράξη, να δανειστούν περίπου 3 δις ευρώ, μ' ένα πραγματικό επιτόκιο γύρω στο 6,2% -και όχι 4,95%, όπως λένε οι απατεώνες- από τις «αγορές», είναι εγκλήματα του ίδιου μεγέθους.

Η Απάτη

Είναι λάθος να λέγεται μόνο ότι το «πρωτογενές πλεόνασμα» είναι λογιστικό γιατί το δημόσιο δεν πληρώνει τις οφειλές του κ.λπ. Κυριολεκτικά, αυτό το «πλεόνασμα» που παρουσιάζει η συγκυβέρνηση είναι μια τεράστια απάτη, που αμφισβητείται από τα ίδια τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ. Σύμφωνα με πρόσφατα (14/4/2014) στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, το δημοσιονομικό έλλειμμα το 2013 εκτοξεύτηκε στο 12,7% του ΑΕΠ, που είναι χειρότερο από του 2012 (8,9%) του ΑΕΠ, του 2011 (9,6%) και του 2010 (10,9%)! Όπως είναι γνωστό, έστω κι αν κρύβεται επιμελώς από τους απατεώνες της συγκυβέρνησης, ενδεχόμενα και της Ε.Ε./Ευρωζώνης, αυτό το έλλειμμα οφείλεται κατά κύριο λόγο στο τεράστιο ποσό των 19,2 δις ευρώ που έδωσαν στις τράπεζες και στους τραπεζίτες για να μην καταρρεύσουν. Είναι βέβαιο ότι αυτό το ποσό πρέπει να μετρηθεί στο έλλειμμα, εκτός αν για λόγους σκοπιμότητας (δίνουν εκατοντάδες δις στις τράπεζες

Παραλήρημα της συγκυβέρνησης

και λιώνουν στη λιτότητα τους εργαζόμενους, για να μαζέψουν αυτά τα τεράστια ποσά) η Γιούροστατ δεν το συμπεριλάβει - και όχι μόνο στην ελληνική περίπτωση, αλλά σε όλη την Ε.Ε.

Πέρα όμως απ' αυτό, πως είναι δυνατόν μια οικονομία που βρίσκεται σε ύφεση 6 συνεχή χρόνια, όπου το ΑΕΠ μειώνεται διαρκώς, το δημόσιο χρέος αυξάνει, παράλληλα να παρουσιάζει «πλεόνασμα», που μάλιστα θα συνεχιστεί αυξανόμενο και τα επόμενα χρόνια; Μάλλον πρόκειται για κάποιο «θαύμα» των απατεώνων Σαμαρά-Βενιζέλου και των ευρωπαϊών ομολόγων τους, ενόψει των κρίσιμων ευρωεκλογών, ιδιαίτερα στη χώρα μας. Και σ' αυτό το σημείο τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ είναι αποκαλυπτικά: Το ΑΕΠ ήταν το 2009 στα 231 δις ευρώ, το 2010 κατρακύλησε στα 222 δις, το 2011 στα 208,5 δις, το 2012 στα 193 δις, για να φτάσει το 2013 μόλις στα 182 δις, όπως ανακοίνωσε η ΕΛΣΤΑΤ και αναμένεται να επιβεβαιώσει στις 23/4 η Γιούροστατ. Δηλαδή, μέσα στα τέσσερα χρόνια 2010-13 το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 50 δις και σε ποσοστό κατά 21%! Αν όμως ξεκινήσουμε από το 2008, όπου άρχισε η ύφεση, τότε το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 23,5%.

Όσον αφορά το δημόσιο χρέος, αυξάνεται διαρκώς, παρά τη φορολογική αφαίμαξη, τις μειώσεις μισθών και συντάξεων, την καταστροφή της κοινωνικής ασφάλισης, την εμπορευματοποίηση της υγείας και παιδείας, των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, το ξεπούλημα της δημόσιας περι-

ουσίας... τα περιβόητα «κουρέματα» του Βενιζέλου κ.λπ. Από 120%-130% του ΑΕΠ που ήταν το 2009, οπότε θεωρήθηκε «μη βιώσιμο» και μας έβαλαν στο Μνημόνιο ο Γ. Παπανδρέου και οι «εταίροι» μας στην Ε.Ε., ανέβηκε στο 148,3% το 2010, το 2011 σκαρφάωσε στο 170,3% (!), με το «κούρεμα» (κατά 53%) το 2012 μειώθηκε προσωρινά στο 157,2% και στο τέλος του 2013 έφτασε στο 175,1% του ΑΕΠ, πάντα σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ.

Τα χειρότερα έρχονται...

Όπως, πολύ εύστοχα, έγραψαν πρόσφατα οι «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς»: «**Η ελληνική οικονομία δεν είναι σε ύφεση. Δεν ανακάμπτει. Έχει καταρρεύσει!**»! Πράγματι, όταν από το 2008 οι επενδύσεις μειώθηκαν κατά 58,4%, όταν η πραγματική ανεργία βρίσκεται στο 30-32% (στους νέους πάνω από 60%), όταν 3,5 εκ. εργαζόμενοι για να θρέψουν 4,7 εκ. άνεργους και μη απασχολούμενους, όταν 2,3 εκ. νοικοκυριά έχουν χρέη που δεν μπορούν ν' αποπληρώσουν, όταν οι συντάξεις είναι η κύρια πηγή εισοδήματος για το 48,6% των οικογενειών, όταν πάνω από το 1/3 των συνανθρώπων ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και ένα μεγάλο μέρος αυτών σε απόλυτη ένδεια (δεν έχει ούτε τα βασικά), τότε το παραπάνω μικρό απόσπασμα των «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς» είναι μάλλον αρκετά επιεικές.

Για την κατάσταση και τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας, όλοι οι σοβαροί οικονομολόγοι και τα διεθνή

ινστιτούτα κάνουν πολύ άσχημες προβλέψεις, όλοι και όλα μιλούν για την ανάγκη νέας δανειοδότησης μ' ένα ποσό γύρω στα 50 δις ευρώ. Μόνο οι Σαμαράς-Βενιζέλος και οι ακροδεξιές τους ομάδες, συνεπικουρούμενοι από τους παπαγάλους των ΜΜΕ, το αρνούνται και φωνάζουν ότι δεν θα χρειαστούν νέα δάνεια και νέα μνημόνια. Όχι γιατί το πιστεύουν, αλλά γιατί σκοπεύουν το νέο δάνειο και μνημόνιο να τα ονομάσουν κάπως αλλιώς - και κυρίως γιατί θέλουν να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό, ενόψει των κρίσιμων εκλογικών αναμετρήσεων του Μαΐου. Η αλήθεια είναι ότι μετά τις εκλογές έρχονται νέα βάρβαρα μέτρα, το 3^ο Μνημόνιο ή όπως αλλιώς το ονομάσουν (π.χ. μεσοπρόθεσμο ή... «χάρτη εξόδου απ' τα μνημόνια!»), που θα χειροτερεύσουν ακόμη περισσότερο το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών και της νεολαίας. Και μόνο η πραγματοποίηση της μνημονιακής δέσμευσης για «πρωτογενές πλεόνασμα» τα επόμενα χρόνια σημαίνει νέα βάρβαρα μέτρα, ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, χάρισμα των τραπεζών στους χρεοκοπημένους τραπεζίτες κ.λπ., δηλαδή εγκλήματα σε βάρος του ελληνικού λαού.

Το παραλήρημα της συγκυβέρνησης, οι αθλιότητες του λεγόμενου «κοινωνικού μερίσματος», οι υποσχέσεις που κάθε μέρα εξαγγέλλονται από τον Σαμαρά κ.λπ., δείχνουν ότι οι δωσίλογοι μνημονιακοί αισθάνονται την αδυναμία τους, ότι η εξουσία τους κινδυνεύει. Μπορούμε και πρέπει να συντρίψουμε τους υπηρέτες των συμφερόντων των καπιταλιστών, των τραπεζών και των κερδοσκοπών και με την οργάνωση και τους αγώνες μας **να βγούμε από τον ζουρλομανδύα της Ε.Ε. και του Ευρώ, ν' ανοίξουμε το δρόμο για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, για το Σοσιαλισμό.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η οικονομική ελίτ ανά τον κόσμο όχι μόνο δεν είδε τον πλούτο της να μειώνεται αλλά κατόρθωσε-εν μέσω κρίσης-να υπερδιπλασιάσει την παρουσία της τα τελευταία 5 χρόνια, σύμφωνα με έρευνα. Ο αριθμός των δισεκατομμυριούχων παγκοσμίως έφτασε τον αριθμό ρεκόρ των 2.170 ατόμων, ενώ οι πλούσιοι Έλληνες αύξησαν την παρουσία τους κατά 20%, με 505 απ' αυτούς να έχουν περιουσία άνω των 30 εκ. ευρώ. Η έρευνα δείχνει ότι 810 άτομα έγιναν δισεκατομμυριούχοι από το 2009, όταν είχε ήδη ξεσπάσει η κρίση. Οι 2.170 δισεκατομμυριούχοι είδαν τα συνολικά περιουσιακά στοιχεία τους να έχουν υπερδιπλασιαστεί κατά την περασμένη 5ετία και ν' αυξάνονται από 3,1 σε 6,5 τρις δολάρια, ποσό αρκετό για να χρηματοδοτηθεί ο προϋπολογισμός των ΗΠΑ μέχρι το 2024 και μεγαλύτερο από το ΑΕΠ όλων των χωρών, εκτός των ΗΠΑ και της Ε.Ε.

Η πίεση να ολοκληρωθούν έγκαιρα τα 12 ποδοσφαιρικά στάδια στη Βραζιλία για το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου τον Ιούνιο, μεταφράζεται σε εξοντωτικά ωράρια εργασίας - μέχρι και 18 ώρες -, αυξάνοντας τον κίνδυνο ατυχημάτων και θανάτων. Μέχρι στιγμής 9 εργάτες έχουν σκοτωθεί στα εργοτάξια, 7 σε ατυχήματα και 2 από ανακοπή καρδιάς. Εν όψει του Μουντιάλ, επίσης, οι δυνάμεις καταστολής εισέβαλαν στις φαβέλες με πρόσημα την πρόληψη της εγκληματικότητας. Ακόμη επιχείρησαν να εκκενώσουν εγκαταλελειμμένα κτίρια στο Ρίο Ντε Τζανέιρο, σε έκταση που βρίσκεται σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων από το στάδιο όπου θα διεξαχθεί ο τελικός του Μουντιάλ. Εκεί είχαν βρει καταφύγιο περίπου 5.000 άποροι. Η έκταση που είχε καταληφθεί ανήκει σε εταιρεία τηλεπικοινωνιών και τα αστικά δικαστήρια διέταξαν την απομάκρυνση των οικογενειών. Ακολούθησαν σφοδρές συγκρούσεις, με αποτέλεσμα τουλάχιστον 12 άτομα να τραυματιστούν, ανάμεσά τους και 3 παιδιά.

Βοήθεια από τρίτους ή από φιλανθρωπικές οργανώσεις προκειμένου να εξασφαλίσουν τροφή αναγκάστηκαν να ζητήσουν πάνω από 4 εκ. άνθρωποι το 2013 στην Ιταλία, ανακοίνωσε ο Γεωργικός Σύνδεσμος Coldiretti. Σε σχέση με το 2012, ο αριθμός αυτός ήταν αυξημένος κατά 10%, ενώ σε σύγκριση με το 2010 η αύξησή του ξεπερνάει το 30%. Συνολικά 3,8 εκ. Ιταλοί και μετανάστες, κατά τη διάρκεια του 2013, μετέβησαν τουλάχιστον μια φορά σε οργανώσεις και συνδέσμους που διανέμουν πακέτα με τρόφιμα. Ιταλικά μέσα ενημέρωσης σημειώνουν ότι αυτός είναι ένας πιο «διακριτικός τρόπος» να ζητούν βοήθεια, που τους επιτρέπει να μη νιώθουν ότι χάνουν την αξιοπρέπειά τους. Ο Σύνδεσμος τόνισε ότι «λόγω της οικονομικής κρίσης και της μείωσης της αγοραστικής δύναμης των πολιτών, η κατανάλωση τροφίμων μειώθηκε εντυπωσιακά, επιστρέφοντας στο επίπεδο του 1981».

Ξεπούλημα Ελληνικού Όλα στο σφυρί!

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Η χρεοκοπία-κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας έχει αναβαθμίσει την παλιά αποτυχημένη νεοφιλελεύθερη συνταγή των ιδιωτικοποιήσεων σ' ένα ακόμη πιο βιαστικό ξεπούλημα όλης της περιουσίας του ελληνικού δημοσίου σε κάθε λογής «ημέτερους» ντόπιους και ξένους «επενδυτές» έναντι πινακίου φακής. Η περίπτωση του Ελληνικού είναι χαρακτηριστική, για το πώς εννοούν την «ανάπτυξη» οι εντολοδόχοι της Τρόικας και των δανειστών, πώς εκλεκτοί όμιλοι συμφερόντων πριμοδοτούνται εξόφθαλμα, την ίδια στιγμή που εκατομμύρια άνεργοι μάταια αναζητούν οποιαδήποτε εργασία, 30.000 συμπολίτες μας κοιμούνται στο δρόμο και αναζητούν «φαγητό» στα σκουπίδια. Είναι χαρακτηριστική των μεθόδων της συγκυβέρνησης, που δεν θα διστάσει να... μας πουλήσει όλους!

Σκανδαλώδης Κούρσα για Έναν

Το «φιλέτο» του Ελληνικού, **μια έκταση 5.500 στρεμμάτων** που πολλοί χαρακτηρίζουν την καλύτερη στην Ελλάδα και **μια απ' τις καλύτερες στην Ευρώπη**, κατέληξε στον Λάτση (Lamda Development) με διαδικασίες το λιγότερο αδιαφανείς, που γέννησαν προβληματισμό και καταγγελίες ακόμη και μεταξύ των αναφανδόν υπέρμαχων των ιδιωτικοποιήσεων, κυρίως ως προς τα πραγματικά οφέλη του δημοσίου απ' τη συναλλαγή.

Τον Απρίλιο του 2012 φέρονται να είχαν εκδηλώσει ενδιαφέρον τουλάχιστον εννέα αγοραστές. Στη συνέχεια... έγιναν τέσσερις και, όταν έφτασε η ώρα της υποβολής δεσμευτικών προτάσεων, περιέργως **απέμεινε μόνο ένας(!)**, η Lamda Development, για λόγους που δεν γνωστοποιήθηκαν ποτέ. Απ' όσα διαρρέουν, φαίνεται πολύ πιθανό ότι στην πορεία άλλαζαν κάποιιο από τους όρους του διαγωνισμού ή άλλα ζητήματα έμεναν σκοπίμως ασαφή, προκειμένου να εξαναγκαστούν σε υπαναχώρηση οι υπόλοιποι και να εξυπηρετηθεί η Lamda. Σε κάθε περίπτωση, φαίνεται περίεργο το πώς είναι δυνατόν να μην κατατέθηκε έστω και μια πρόταση μεγαλύτερης αξίας απ' την πολύ μικρή -αν και... «βελτιωμένη»!- πρόταση του Λάτση.

Με τα Λεφτά των Άλλων

Φαίνεται επίσης ότι οι «ανεξάρτητοι σύμβουλοι» του ΤΑΙΠΕΔ, οι τραπεζικοί όμιλοι Citigroup και Πειραιώς, ήταν ώρα να «εξοφλήσουν ένα γραμμάτιο» στο Λάτση (πρώην ιδιοκτήτη της Eurobank), σε αντιστάθμισμα της γιγάντωσης της Πειραιώς του Σάλλα (εξαγορά AteBank, Millenium, Geniki και των ελληνικών τραπεζικών δραστηριοτήτων των τριών κυπριακών τραπεζών -Κύπρου, Λαϊκή, Ελληνική- στο διάστημα από τον Ιούλιο 2012 ως τον Απρίλιο 2013).

Σε κάθε περίπτωση, η Lamda αγόρασε στις 31 Μαρτίου το 100% της «Ελληνικό Α.Ε.» για **μόλις 700 εκ. ευρώ**, το 33% των οποίων θα καταβάλλει άμεσα στο δημόσιο και τα υπόλοιπα σε δόσεις με... ορίζοντα δεκαετίας. Το αγόρασε δηλαδή προς... 127 ευρώ το τετραγωνικό μέτρο, με τον όρο (με πολλές επιφυλάξεις για αν αυτό ισχύει επακριβώς) να αποδίδει στο δημόσιο μελλοντικά **μόλις το 30% των κερδών**. Αυτά φαίνεται ικανοποίησαν τη συγκυβέρνηση, που δια στόματος του υφυπουργού Ανάπτυξης

Μηταράκη είχε προηγουμένως δηλώσει ότι «η προσφορά πρέπει ν' ανταποκρίνεται στην αξία της παραχώρησης»! Όσον αφορά αυτή την τελευταία, δύο χρόνια πριν, η τότε κυβέρνηση επεδίωκε να πουλήσει το Ελληνικό σε επενδυτές από το Κατάρ προς 5 ως 7 δις ευρώ. Φαίνεται ότι στο μεσοδιάστημα η αξία του Ελληνικού έπεσε δέκα φορές...

Ωστόσο, το τραγικό είναι ότι **ακόμη και αυτά τα 700 εκ. ευρώ τα έχουν εισπράξει ο Λάτσης και οι ομοίοι του πολλαπλάσια απ' τον ελληνικό λαό**, που τσακίζεται με μνημόνια για ν' «ανακεφαλαιοποιούνται» και να ταϊζονται διαρκώς με χρήμα οι κατά τα άλλα «θωρακισμένες» από την κρίση τράπεζες. Οι τελευταίες έχουν λάβει συνολικά -με τη μορφή χρέους ή εγγυήσεων- πάνω από 210 δις ευρώ από το 2008. Ειδικά η Eurobank, ανακεφαλαιοποιήθηκε πέρσι κατά 100% από το ελληνικό δημόσιο, με σχεδόν 6 δις ευρώ! «Επένδυση» με τα λεφτά του ελληνικού λαού δηλαδή, με το δημόσιο να βγαίνει ζημιωμένο απ' όλες τις απόψεις.

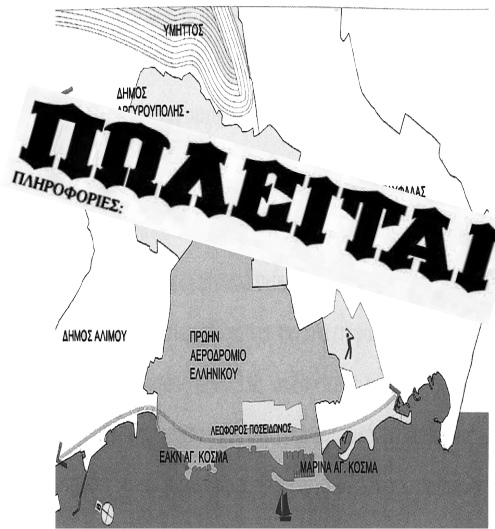
Ανάπτυξη για τους Πλούσιους, Μισθοί Πείνας για τους Υπόλοιπους

Φυσικά, ο νέος ιδιοκτήτης υπόσχεται «λαγούς με πετραχειλία». Ο διευθύνων σύμβουλος της Lamda, Οδυσσέας Αθανασίου, υποσχέθηκε για το Ελληνικό μέχρι και... ίδρυση έδρας κλασικών σπουδών με καθηγητές του Χάρβαρντ αλλά και... διεθνές ιατρικό κέντρο, που θα προσελκύσει στην πατρίδα τους ελληνες γιατρούς του εξωτερικού!

Πίσω απ τις φανφάρες για «ανάπτυξη του πάρκου» και του «παραλιακού μετώπου», «πρασίνισμα» της περιοχής, διέλευση τραμ, μερική υπογειοποίηση της παραλιακής λεωφόρου κ.λπ., βασικός στόχος είναι **να ανεγερθούν πανάκριβες κατοικίες**, που θα αφορούν μόνο ντόπιους και ξένους καπιταλιστές και πλούσιους, καθώς και **ακριβά εστιατόρια, ξενοδοχεία, εμπορικά κέντρα και καζίνο**, που θα εκμεταλλεύεται ο όμιλος και επίσης θα απευθύνονται μόνο στα υψηλά εισοδήματα.

Σύμφωνα με τη Lamda, οι θέσεις εργασίας που θα δημιουργηθούν θα είναι 10.000 στην αρχή του έργου και θα καταλήξουν σύντομα στις 30.000 ή 50.000. Πέρα από το αν αυτό ισχύει, θα πρόκειται στην πλειοψηφία για **προσωρινές θέσεις εργασίας μέσω υπεργολαβιών**, ενώ όταν το έργο ολοκληρωθεί, η νεολαία της Αθήνας θα εργάζεται στην καλύτερη περίπτωση σε κάποιο καφέ ή εμπορικό κέντρο με τους γνωστούς μισθούς πείνας των 400 ευρώ (αν ισχύουν κι αυτοί ως τότε), ελαστικές σχέσεις εργασίας και εξοντωτικά ωράρια, που αρμόζουν στον «αναπτυξιακό» τουρισμό.

Η χουντική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ολοκλήρωσε άλλο ένα έγκλημα εις βάρος του ελληνικού λαού και υποθήκευσε για ακόμα μια φορά το μέλλον του. Ένα από τα πρώτα καθήκοντα μιας μελλοντικής κυβέρνησης των εργαζομένων, διατεθιμένης να συγκρουστεί με τη λογική του κέρδους και της ιδιωτικής «επένδυσης»-απάτης, θα είναι να επανακρατικοποιήσει όλη την περιουσία που ξεπουλήθηκε στους ντόπιους και ξένους καπιταλιστές, να σχεδιάσει δημοκρατικά ένα πλάνο αξιοποίησής της, για την εξυπηρέτηση των αναγκών της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Επίκαιρα...

Παραλύει ο «Άγιος Σάββας»

Άγνωστο πως θα επιβιώσει το Αντικαρκινικό Ογκολογικό Νοσοκομείο Αθηνών «Άγιος Σάββας», όπου τον Απρίλιο μπήκαν σε διαθεσιμότητα 80 γιατροί, ενώ -όπως στα περισσότερα μεγάλα νοσοκομεία- υπήρχαν ήδη σημαντικές ελλείψεις προσωπικού και τα περιστατικά νοσηλείας συνεχώς αυξάνοντας. Με στοιχεία του υπουργείου Υγείας, οι νοσηλείες στο Ογκολογικό από 28.365 το 2009, έφτασαν τις 32.512 σε τρία χρόνια, που σημαίνει 84% πληρότητα, με αποτέλεσμα να μη φτάνουν τα κρεβάτια και να καθυστερούν τα ραντεβού για χημειοθεραπείες. Το παθολογολογικό τμήμα εξυπηρετείται προσωρινά από άλλα νοσοκομεία της ίδιας Υγειονομική Περιφέρειας, ενώ γίνονται μόνο χειρουργεία που κρίνονται επείγοντα.

«Φούρνος Λάμπρου»: προσαγωγές απολυμένων

Στις 15/4, οι απολυμένοι (που είναι οχτώ), αποχωρήσαντες και εργαζόμενοι στο «Φούρνο του Λάμπρου» (Θεσσαλονίκη) μαζί με αλληλέγγυους έκαναν συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα στην Αγ. Δημητρίου απαιτώντας τα δεδουλευμένα τους, που φτάνουν τα... 100.000 ευρώ μόνο για τους 10 εργαζόμενους που κέρδισαν ασφαλιστικά μέτρα! Στη διάρκεια της συγκέντρωσης, τσιράκια της εργοδοσίας τους προσηλάκισαν και εμφανίστηκε διμοιρία των ΜΑΤ/ΔΙΑΣ, που περικύκλωσαν τους συγκεντρωμένους, έλεγξαν στοιχεία και προσήγαγαν 3 εργαζόμενους. Μετά από παρέμβαση αλληλέγγυων, αφέθηκαν ελεύθεροι.

Οι χαμηλές τιμές του φούρνου προσελκύουν τη νεολαία, αλλά κρύβουν εργαζόμενους που δουλεύουν υπερεπντατικά, με ελαστικά ωράρια που ξεπερνούν κατά πολύ το 8ωρο, χωρίς ένσημα, επιδόματα αργίας, προσαυξήσεις νυχτερινής εργασίας και δώρα, χωρίς καν δικαίωμα καλοκαιρινής άδειας.

Ξεπουλάνε και τον ΟΛΘ

Τη διάθεση του 67% των μετοχών του Οργανισμού Λιμένος Θεσσαλονίκης ανακοίνωσε το το ΤΑΙΠΕΔ, εγκρίνοντας την έναρξη της διαδικασίας πώλησης μέσω «διεθνούς διαγωνισμού». Η διαδικασία θα διεξαχθεί σε δύο φάσεις, με καταληκτική ημερομηνία εκδήλωσης ενδιαφέροντος την 5^η Ιουνίου. Το λιμάνι της Θεσσαλονίκης μετοχοποιήθηκε το 2001.

Η πώληση του ΟΛΘ συζητήθηκε και στο Δημοτικό Συμβούλιο της Θεσσαλονίκης, που τάχθηκε κατά της πώλησης του πλειοψηφικού πακέτου των μετοχών αλλά υπέρ της παραχώρησης μέρους των δραστηριοτήτων του. Οι εργαζόμενοι του ΟΛΘ πραγματοποίησαν 3ωρη στάση εργασίας το μεσημέρι της Μεγάλης Τετάρτης, συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην κεντρική προβλήτα και συνέντευξη τύπου.

«Στον αέρα» το 18 ΑΝΩ

Αβέβαιο το μέλλον της δημόσιας μονάδας απεξάρτησης 18 ΑΝΩ, λόγω του σχεδιαζόμενου κλεισίματος του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αττικής, όπου εντάσσεται διοικητικά. Η ψυχίατρος και επιστημονική υπεύθυνη του 18 ΑΝΩ Κατερίνα Μάτσα, δηλώνει ότι υπάρχει κίνδυνος πλήρους κατάρρευσης της μονάδας. Π.χ. για τις τοξικολογικές εξετάσεις, που είναι απαραίτητες για τη διαδικασία απεξάρτησης, το κονδύλι μειώθηκε στο 1/4 του αναγκαίου: χρειάζονταν 280.000 ευρώ τον χρόνο και δόθηκαν 50.000. Έτσι δεν μπορούν να γίνουν οι τοξικολογικές εξετάσεις, που είναι από τις βασικότερες για την ορθή λειτουργία της μονάδας. Επιπλέον, μπήκαν σε διαθεσιμότητα οι οδηγοί του 18 ΑΝΩ, που έχουν προσληφθεί με ειδική προκήρυξη, έχουν ειδικά προσόντα και εκπαίδευση θεραπευτών. Με τις απολύσεις τους σταματάει αυτόματα και η «ψυχοεκπαιδευτική δραστηριότητα», που προβλέπεται στη θεραπεία. Σημαντικές οι ελλείψεις και στους θεραπευτές: πολλοί συνταξιοδοτήθηκαν ή έφυγαν στο εξωτερικό, ενώ δεν έχει προκηρυχθεί αναπλήρωσή τους και όσοι έμειναν απειλούνται με διαθεσιμότητα. Το σχολείο της μονάδας υπολειπόμενη, υπάρχει ακόμη χάρη στις προσπάθειες εθελοντών καθηγητών.

Ο διοικητής του ΨΝΑ δήλωσε πρόσφατα ότι επισπεύδεται το κλείσιμό του, χωρίς να πει τίποτα για την τύχη του 18 ΑΝΩ, σπρώχνοντας τις οικογένειες των εξαρτημένων στους ιδιώτες.

ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Νέα σφαγή δικαιωμάτων

Στις 30/4 η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ψήφισε ακόμη ένα πολυνομοσχέδιο, το ν. 4254/2014, με νέες δυσμενείς αλλαγές σε εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Για τα εργασιακά

Α. Διευκολύνεται η χρησιμοποίηση από τους εργοδότες ενοικιαζόμενων - δηλαδή φθηνότερων και πιο υπάκουων- εργαζομένων, ακόμη και σε τομείς του Δημοσίου. Τροποποιούνται διατάξεις του ν. 4052/12 για τις Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης (ΕΠΑ), ώστε να δίνεται η δυνατότητα: α) σε εταιρείες που έχουν κάνει ομαδικές απολύσεις ή έχουν απολύσει συγκεκριμένες ειδικότητες για οικονομικούς λόγους, μετά από χρονικό διάστημα 6 και 3 μηνών αντίστοιχα (το μισό σε σχέση με πριν), να προσλάβουν ενοικιαζόμενους, μέσω των ΕΠΑ και β) σε εργολάβους δημοσίων έργων να προσλάβουν μέσω των ΕΠΑ εργατοτεχνίτες οικοδόμους (πριν δεν είχαν τέτοια δυνατότητα). Αυτές οι διατάξεις στοχεύουν επίσης στην πλήρη απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων.

Β. Μειώνονται οι τριετίες/χρονοεπιδόματα στο μισό, όταν προσλαμβάνονται μακροχρόνια άνεργοι (πάνω από 12 μήνες) άνω των 25 ετών. Αυτή η ρύθμιση, που αρχικά θα ισχύει μέχρι το 2017, είναι ένα τεράστιο βήμα για τη μείωση των αντίστοιχων προσαυξήσεων των υπαλλήλων στα επίπεδα των εργατοτεχνιτών, για την πλήρη κατάργηση όλων των τριετιών ή χρονοεπιδόματων και για την παραπέρα μείωση του κατώτατου μισθού.

Γ. Περιλαμβάνονται διατάξεις για την ακόμη μεγαλύτερη απελευθέρωση λειτουργίας των καταστημάτων τις Κυριακές καθώς και για την κατάργηση των εργασιακών δι-

καιωμάτων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών.

Για τα ασφαλιστικά/προνοιακά

Καταργούνται από 1-7-2014 οι εργοδοτικές (2,9%) και οι εργατικές (1%) εισφορές υπέρ ΟΑΕΔ, με αποτέλεσμα την κατάργηση αντίστοιχων επιδομάτων του ΟΑΕΔ. Έτσι καταργούνται: α) τα οικογενειακά επιδόματα για περίπου 300.000 οικογένειες και εργαζόμενους που δεν τα έπαιρναν μέσω συλλογικών συμβάσεων, β) επιδόματα προς στρατευμένους και επιδόματα τοκετού και λοχείας! Μόνο για το 2014 και μόνο για τα οικογενειακά επιδόματα και επιδόματα τέκνων, προβλέπεται η καταβολή του μισού ποσού. Αυτές οι περικοπές, που γίνονται στο όνομα της μείωσης του κόστους εργασίας και της αύξησης της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, πέρα από αναποτελεσματικές, είναι βαθύτατα φασιστικές και ρατσιστικές απέναντι στους εργαζόμενους και μάλιστα στα πιο απροστάτευτα και αδύναμα στρώματα. Επιπλέον, προετοιμάζεται η κατάργηση του δημόσιου ΟΑΕΔ, δηλαδή η ιδιωτικοποίηση της μαθητείας και της αναζήτησης/εύρεσης εργασίας (ιδιωτικά ΙΕΚ, εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων κ.λπ.).

Για τα ασφαλιστικά/συνταξιοδοτικά

Α. Ο ΟΠΙΑΔ (κλάδος υγείας δημοσίου) εντάσσεται στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, με δημιουργία, μέσα στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, δύο τομέων με λογιστική και οικονομική αυτοτέλεια (Δημοσίου και Δημοτικών Υπαλλήλων). Έτσι, προωθείται περαιτέρω η δημιουργία ενός Ταμείου Υγείας για όλους, με αποτέλεσμα την ενοποίηση των παροχών προς τα κάτω και τον «εξορθολογισμό» του κόστους λειτουργίας του, με απολύσεις, αλλαγές εργασιακών σχέσεων και μειώσεις μισθών και δικαιωμάτων των εργαζομένων σε αυτό.

Β. Καταργούνται, από 1-1-2015, αρκετές δεκάδες έμμεσες εισφορές-φόροι που καταβάλλονταν από τρίτους υπέρ διάφορων ασφαλιστικών οργανισμών. Αυτό πλάσεται από τη συγκυβέρνηση ως απελευθέρωση του κοινωνικού συνόλου από αυτούς τους φόρους, όμως αποκλειστικά υπεύθυνοι για αυτούς είναι όλες οι κυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και των πολιτικών προγόνων τους. Αυτές είναι οι αποκλειστικοί υπεύθυνοι για την οικονομική και κοινωνική καταστροφή της χώρας, ενώ τώρα δίνουν ένα θανάσιμο χτύπημα στο ασφαλιστικό σύστημα, με την πλήρη κατάργηση αυτών των κοινωνικών πόρων, χωρίς καμία εγγύηση για την κοινωνική προστασία, τις συντάξεις και τις παροχές των Ταμείων, τα οποία θα χάσουν περίπου 1,7 με 2 δις ευρώ. Μαζί με τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης κατά 2 δις το 2014, τα περίπου 10 δις που χάνει ετησίως το ασφαλιστικό σύστημα λόγω ανεργίας, μείωσης μισθών, μνημονιακών πολιτικών και τα 8 δις ετησίως από την εισφοροδιαφυγή, τα Ταμεία οδηγούνται ταχύτατα **στη χρεοκοπία**.

Γ. Από 1-7-2014, στο Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης (ΕΤΕΑ το ενιαίο Ταμείο που δημιουργήθηκε με το ν. 4052/2012, απορροφώντας όλα σχεδόν τα μέχρι τότε υπάρχοντα επικουρικά Ταμεία) αλλά και σε όσα επικουρικά Ταμεία είχαν μείνει απ' έξω (στους ένστολους και στα ασφαλιστικά ταμεία ευθύνης, υπουργείο Άμυνας κ.α.) επιβάλλονται «αναδιαρθρώσεις», δηλαδή μειώσεις συντάξεων στους ήδη συνταξιούχους (επιπλέον των μέχρι τώρα μειώσεων) εξαιτίας των... μελετών βιωσιμότητας των Ταμείων. Με βάση τον αντιασφαλιστικό νόμο Λοβέρδου του 2010 αλλά και τον ν. 4052/2012, κυρίαρχο κριτήριο για τις όποιες παροχές και συντάξεις είναι η κατάσταση των οικονομικών

των Ταμείων με βάση μελέτες βιωσιμότητας, καθώς και η γενικότερη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας. Οι περικοπές θα εφαρμοστούν με απλές αποφάσεις των διοικήσεων των Ταμείων.

Από 1-1-2015, σε όλα τα επικουρικά Ταμεία, καταργείται ο κοινωνικός χαρακτήρας της Επικουρικής Ασφάλισης/Σύνταξης (στην οποία το κράτος ποτέ δεν έδωσε μία) και επιβάλλεται η λεγόμενη κεφαλαιοποιητική μέθοδος. Η επικουρική σύνταξη θα υπολογίζεται με βάση τις εισφορές που θα έχει βάλει ο ασφαλισμένος στον ατομικό του λογαριασμό, σε όλο τον ασφαλιστικό του βίο, από 1-1-2015 και μετά. Δηλαδή, **στο εξής δεν θα υπάρχει κοινός κουμπαράς, ούτε κατώτατα όρια συντάξεων κ.λπ., αλλά μόνο ατομικός κουμπαράς** για κάθε ασφαλισμένο (με συντάξεις που θα ξεκινούν από 1 ευρώ).

Πέρα από τα παραπάνω, που οδηγούν σε άμεσες μειώσεις 20%-25% για όλες (υπάρχουσες και μελλοντικές) τις επικουρικές συντάξεις, ή και στον μηδενισμό τους, υπάρχει πλέον, από το 2015, ορατός κίνδυνος χρεοκοπίας των επικουρικών Ταμείων αλλά και του ασφαλιστικού συστήματος γενικότερα, λόγω της κατάργησης των κοινωνικών πόρων.

■ *Τηλέμαχος Λάχανης*

Περισσότεροι από 5.000 εργαζόμενοι, άνεργοι και μεγάλες αντιπροσωπείες συλλόγων φαρμακοποιών απ' όλη την Ελλάδα συμμετείχαν στην κυριακάτικη βραδινή συγκέντρωση στις **30 Μαρτίου**, ημέρα ψήφισης του βάρβαρου πολυνομοσχεδίου της κοινοβουλευτικής χούντας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, που κάλεσε η ΑΔΕΔΥ, ο ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι φορείς. Στη συγκέντρωση υπήρχαν πανό από τους φαρμακευτικούς συλλόγους Αττικής, Πιερίας, Λακωνίας, Μαγνησίας και Θεσσαλονίκης, από τον Σύλλογο Εργαζομένων Ιντρακόμ, σχολικοί φύλακες, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, ΠΟΣΠΕΡΤ, εργαζόμενοι ΒCM, Συντονισμός ενάντια στα κλεισίματα, Συντονισμός Νοσοκομείων, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΟΚΔΕ, ΚΒΕΡΦΑ, Αριστερή Αντι-ιμπεριαλιστική Συνεργασία, Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ. Έξω από τη Βουλή υπήρχαν ομιλητές από συνδικαλιστές διαφόρων κλάδων, νοσοκομεία, καθαριστριες κ.α.

Το βράδυ της Τρίτης **1^η Απριλίου**, συνδικάτα και πολιτικοί οργανώσεις κάλεσαν σε συγκεντρώσεις ενάντια στους υπουργούς Οικονομικών της Ε.Ε., που συνεδρίαζαν στο Ζάππειο για να συζητήσουν και άλλα βάρβαρα μέτρα (πέρα από το Πολυνομοσχέδιο, που είχε ψηφιστεί δύο μέ-

ρες πριν) ενάντια στους εργαζόμενους και την νεολαία. Η χουντική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ επέβαλε για μια ακόμη φορά τη δικτατορία των συμμοριών ΜΑΤ-ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ στο κέντρο της Αθήνας και απαγόρευσε τις πορείες και τις συγκεντρώσεις. Παρόλα αυτά, τρεις συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας. Στα Προπύλαια συγκεντρώθηκαν περίπου 1.500 εργαζόμενοι, άνεργοι και φοιτητές Πήραν μέρος με τα πανό τους: ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, Σύλλογος Βιβλίου-Χάρτου, φοιτητικοί Σύλλογοι Αθήνας, Σχέδιο Β, ΟΚΔΕ, πολιτικοί πρόσφυγες Τουρκίας-Κουρδιστάν, ΕΕΚ, Ροσινάντε, Αντίσταση στους χώρους δουλειάς και Συνέλευση Αναρχικών. Η πορεία ξεκίνησε λίγο μετά τις 7μμ προς την πλατεία Κλαυθμώνος, που πραγματοποιήθηκε η δεύτερη συγκέντρωση, που είχε καλέσει η ΑΔΕΔΥ με περίπου 1.500 εργαζόμενους, απολυμένους και σε διαθεσιμότητα. Μεταξύ των ομιλητών ήταν αντιπρόσωποι των απολυμένων καθαριστριών, των σχολικών φυλάκων και της Ένωσης Μεταναστών. Συγκροτήθηκε πορεία με επικεφαλής το πανό της ΑΔΕΔΥ, επίσης από Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, Εργατικό Κέντρο Αθήνας, καθαριστριες του υπουργείου Οικονομικών, ΠΟΣΠΕΡΤ, ΣΕΚ, ΜΕΤΑ, Δίκτυο Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων, ΔΕΑ κ.α. Η τρίτη συγκέντρω-

ση έγινε στην Ομόνοια από το ΠΑΜΕ, με περίπου 1.500 εργαζόμενους. Στις 7:30 μμ, η πορεία της ΑΔΕΔΥ στη Σταδίου έφτασε μπροστά στο Εθνικό Ιστορικό Μουσείο. Στο ύψος της οδού Αμερικής οι κλούβες και διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν κλείσει το δρόμο, ενώ υπήρχαν διμοιρίες πίσω από το Μουσείο και στους διπλανούς κάθετους δρόμους. Μετά από «διαπραγματεύσεις» με την Αστυνομία, το μπροστινό κομμάτι της πορείας της ΑΔΕΔΥ, μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ, αποχώρησε από την οδό Ομήρου. Οι λεωφόροι Πανεπιστημίου, Ακαδημίας και Σόλωνος ήταν κι αυτοί μπλοκαρισμένοι από τα ΜΑΤ και δεν άφηναν να πλησιάσει στο Σύνταγμα κανείς. Η πορεία που ξεκίνησε από τα Προπύλαια, με μπροστά τα πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των φοιτητικών συλλόγων, προχώρησε προς τις διμοιρίες των ΜΑΤ, που έκλειναν τον δρόμο μπροστά από τις κλούβες. Τότε τα ΜΑΤ έριξαν δακρυγόνα και χημικά καθώς και χειροβομβίδες κρότου λάμψης, οπότε οι διαδηλωτές αποχώρησαν συγκροτημένα παραμένοντας στην οδό Σταδίου και μετά από 15 λεπτά αποχώρησαν προς τα Προπύλαια. Μετά το τέλος της πορείας, στην οδό Πανεπιστημίου γύρω στα 30 μηχανάκια της ομάδας ΔΕΛΤΑ επιτέθηκαν σε σκόρπιους διαδηλωτές που είχαν απομείνει, χτυπώντας με γκλόμπ όποιον ήταν στο δρόμο τους.

Περίπου 15.000 εργαζόμενοι και φοιτητές συμμετείχαν στην 24ωρη Γενική Απεργία των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στις 9 Απρίλη στο κέντρο της Αθήνας, με συγκεντρώσεις που διοργάνωσαν το ΠΑΜΕ στην Ομόνοια, οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και ο ΣΥΡΙΖΑ στην πλατεία Κλαυθμώνος, η ΟΛΜΕ κ.α. στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Στην πορεία που ξεκίνησε από την πλ. Κλαυθμώνος με κατεύθυνση τη Βουλή πήραν μέρος τα συνδικάτα του Δημοσίου Τομέα, οι απολυμένες καθαριστριες του υπ. Οικονομικών, νοσοκομειακοί κ.α. Στις 11:30, ξεκίνησε η πορεία των συγκεντρωμένων στο Αρχαιολογικό Μουσείο με επικεφαλής το πανό της Συντονιστικής Επιτροπής Καθηγητών σε διαθεσιμότητα της ΟΛΜΕ, καθηγητών φροντιστηρίων, Β' και Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, οι καθηγητές ιδιωτικών σχολείων. Στην πορεία συμμετείχαν επίσης με τα πανό τους σωματεία και συλλογικοί όπως: ΑΣΕ-ΟΤΕ, Σύλλογος Βιβλίου Χάρτου, Σύλλογος Μεταφραστών Διορθωτών, Σωματείο Βάσης Ανέργων, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, Σωματείο Μαγειρών, Ροσινάντε, Ανοιχτή Συνέλευση Περιστερίου, σύλλογοι φοιτητών Πολυτεχνείου.

Γ. Μπ

Φοιτητικές Εκλογές

Να γίνουν «σφαλιάρια» στη συγκυβέρνηση

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές, που έχουν οριστεί για τις 7 Μαΐου, βρίσκονται κατά κάποιο τρόπο στη σκιά των αυτοδιοικητικών εκλογών και των ευρωεκλογών.

Οι βαθιές πολιτικές αλλαγές και ανατροπές που έχουν συμβεί σε επίπεδο αγώνων, κοινωνίας, αλλά και στις βουλευτικές εκλογές του 2012, είναι αλήθεια ότι δεν έχουν αποτυπωθεί ικανοποιητικά στους φοιτητικούς συλλόγους. Η ΔΑΠ καταφέρνει λίγο-πολύ να διατηρείται, έστω σε εκλογικό επίπεδο, ενώ η άνοδος των παρατάξεων της αριστεράς δεν πλησιάζει την αντίστοιχη των βουλευτικών εκλογών ή τουλάχιστον τη δυναμική των τελευταίων.

Το φοιτητικό κίνημα έχει να αντιμετωπίσει δύο γιγαντιαία προβλήματα:

Α) Την καθ' αυτή διάλυση των Πανεπιστημίων. Μετά τον πρώτο γύρο απολύσεων διοικητικών υπαλλήλων, που έχουν ήδη δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα στη λειτουργία των σχολών, η κυβέρνηση επανέρχεται με ακόμα πιο σκληρά μέτρα. Μετά τις δηλώσεις Αρβανιτόπουλου για 180.000 διαγραφές «αιώνιων» φοιτητών, ο ΟΟΣΑ έσπευσε να προτείνει ένα «ισοδύναμο»: την επιβολή ποινής με τη μορφή διδάκτρων σε όσους φοιτητές καθυστερούν να τελειώσουν τις σπουδές τους. Αυτό αποτελεί μόνο το πρώτο βήμα για την καθιέρωση διδάκτρων για όλους τους φοιτητές (και γιατί όχι και σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης), προκειμένου να απαλλαγεί το κράτος από τον «βραχνά» της χρηματοδότησης της δημόσιας εκπαίδευσης, η οποία αποτελεί ένα περιττό και δυσβάσταχτο έξοδο για τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό. Στόχος τους είναι η μετατροπή του πανεπιστημίου σε ένα fast-track διδασκαλείο, όπου ο φοιτητής-πελάτης θα αγο-

ράζει μαθήματα, προγράμματα σπουδών και «καταρτίσεις», ανάλογα με το πορτοφόλι του. Ταυτόχρονα, «αετονύχιδες» επιχειρηματίες αγοράζουν όσο-όσο τα «φιλέτα» των πανεπιστημίων (π.χ. φοιτητική λέσχη του ΑΠΘ). Είναι καθημερινός ο κίνδυνος του «ξαφνικού θανάτου», καθώς λόγω της υποχρηματοδότησης αρκετές σχολές θα είναι μεν τυπικά ανοιχτές αλλά δεν θα λειτουργούν.

Β) Την έλλειψη οποιασδήποτε προοπτικής για τη νεολαία. Η επίσημη ανεργία στους νέους έχει ξεπεράσει το 60%, με συνεχώς αυξητικές τάσεις. Η ελαστική, μαύρη εργασία αποτελεί σχεδόν τη μόνη μορφή απασχόλησης, ενώ κάθε είδους εργασιακό δικαίωμα καταπατείται καθημερινά, αφού το μόνο δικαίωμα αναγνωρίζεται είναι αυτό του εργοδότη. Αυτή η κατάσταση συμπληρώνεται από μια πρωτοφανή καταστρατήγηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, από ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης» και μια ακήρυχτη δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα. Όλα αυτά συνιστούν ένα σύνολο τρομαχτικών ταπεινώσεων για τη νεολαία, στις οποίες η τελευταία καλείται άμεσα να απαντήσει και μάλιστα με τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο.

Η σε έναν βαθμό πραγματική και σε έναν άλλο φαινομενική αδράνεια του φοιτητικού κινήματος δεν είναι ανεξήγητη, αντίθετα οφείλεται αφενός στο μέγεθος της επίθεσης, αφετέρου στις αδυναμίες των παρατάξεων και ειδικότερα αυτών της αριστεράς και της άκρας αριστεράς.

Το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί πλέον να αντιμετωπίσει την επίθεση — ούτε καν σε στοιχειώδες επίπεδο — με τα παλιά «εργαλεία» του. Χρειάζεται ένα σχέδιο αγώνων:

α) Για τη λυσσοασμένη υπεράσπιση του δικαιώματος στη δημόσια παιδεία. Από

τα φαινομενικά «απλά», όπως η διατήρηση παροχών όπως οι λέσχες, οι εστίες, τα δωρεάν βιβλία κ.λπ. μέχρι του να μην μπουν διδάκτρα σε καμιά σχολή, να μη γίνει καμιά διαγραφή φοιτητή, να μην απολυθεί κανένας εργαζόμενος, να μην κλείσει καμιά σχολή ή τμήμα. Χρησιμοποιώντας τις καλύτερες μορφές αυτοοργάνωσης (συνελεύσεις, συντονιστικά, αλλά και επιτροπές/πρωτοβουλίες αγώνα για κάθε επιμέρους ζήτημα) και τις πιο δυναμικές μορφές πάλης (καταλήψεις, αποκλεισμοί δρόμων, δημοσίων κτηρίων κ.λπ.).

β) Για τη σύνδεση αυτής της πάλης με τα κεντρικά προβλήματα της κοινωνίας, που είναι και τα κύρια προβλήματα των φοιτητών, τη φτώχεια, την ανεργία, την καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων κ.α. Για την ανατροπή της νέας χούντας κυβέρνησης-τρίκας. Για την επιβολή ενός προγράμματος σωτηρίας των εργαζομένων και της νεολαίας, του οποίου οι βασικοί άξονες (διαγραφή του χρέους, έξοδος από ευρώ και ΕΕ, εθνικοποιήσεις και εργατικός έλεγχος στους βασικούς τομείς της οικονομίας) δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν παρά μόνο από μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα στηρίζεται στην άνοδο των αγώνων και σε όργανα αυτοοργάνωσης της νεολαίας και των εργαζομένων.

Για να εφαρμοστεί αυτό το σχέδιο είναι όσο ποτέ απαραίτητη μια πολιτική ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, μια αλλαγή των συσχετισμών προς όφελος των επαναστατικών δυνάμεων:

— Οφείλουμε να συμβάλουμε όσο μπορούμε στη διάλυση της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ. Ακόμα και μία ψήφος σε αυτές σημαίνει στήριξη στη συμμορία του Σαμαρά να συνεχίσει το καταστροφικό της έργο, σημαίνει ότι ψηφίζουμε διδάκτρα και διαγραφές. Η συγκυβέρνηση πρέπει

να πάρει ένα ηχηρό μήνυμα από τους φοιτητές, έστω και σε εκλογικό επίπεδο.

— Δεν μπορούμε να περιμένουμε κάποιον σωτήρα («κυβέρνηση της αριστεράς») που θα μας σώσει χωρίς να έρθει σε ρήξη με τον καπιταλισμό, τους δανειστές και την ΕΕ, όπως μας υπόσχεται ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και η ΑΡ.ΕΝ.

— Χρειάζεται να αφήσουμε οριστικά πίσω μας τη διασπαστική πολιτική της ΠΚΣ/ΚΝΕ, η οποία όσο περισσότερο τσιρίζει με μια επαναστατική φρασεολογία τόσο περισσότερο παίρνει οριστικό διαζύγιο από τους αγώνες, βρίζοντας και συκοφαντώντας κάθε πραγματικό κίνημα που δεν ελέγχει και κυρίως ό,τι βρίσκεται στα αριστερά της.

— Πρέπει τέλος να ξεπεράσουμε και την πολιτική των ΕΑΑΚ, τα οποία παρά τη συμμετοχή και τη συνεισφορά τους στο φοιτητικό κίνημα, δείχνουν εντελώς σατισμένα και αδυνατούν ή και φαίνονται απρόθυμα να αναλάβουν τα νέα καθήκοντα που μπαίνουν στο φοιτητικό κίνημα, όπως έχει φανεί σε μια σειρά από ευκαιρίες (νόμος Διαμαντοπούλου, «σχέδιο Αθηνά», απεργία διοικητικών κ.λπ.).

— Να ενισχύσουμε και να οικοδομήσουμε με κάθε τρόπο μια επαναστατική δύναμη στο φοιτητικό κίνημα, που θα συνδέει τον αγώνα για την υπεράσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης με τον αγώνα για μια άλλη κοινωνία, στην πράξη κι όχι στα λόγια. Που να παλεύει συνειδητά όχι για την απλή εκλογική καταγραφή της αλλά για ένα σχέδιο αγώνων ικανό να βγάλει τους φοιτητές, τη νεολαία και τους εργαζόμενους νικητές από την τεράστια σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας. Γι' αυτούς τους στόχους παλεύει η ΣΣΠ, και πάνω σ' αυτούς καλούμε κάθε φοιτητή να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας, για να δώσουμε μαζί και τη μάχη των φοιτητικών εκλογών.

Στηρίξτε-Ψηφίστε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΜΑΘΗΜΑ!

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΤΙΜΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ

Με απόφαση του υπουργείου Παιδείας, για τους μαθητές 500 σχολείων που πραγματοποίησαν κατάληψη έως και τρεις μέρες, οι διακοπές του Πάσχα θα έχουν μικρότερη διάρκεια, με πρόφαση την αναπλήρωση των «χαμένων» ωρών. Κάτι τέτοιο φυσικά είναι ανυπόστατο, μιας και το υπουργείο δεν έδειξε καμιά ευαισθησία όταν χάναμε ώρες μαθημάτων λόγω της έλλειψης καθηγητών ή όταν χιλιάδες μαθητές ΕΠΑ.Α. αδυνατούσαν να συνεχίσουν τη φοίτησή τους λόγω του κλεισίματος ειδικοτήτων.

Το υπουργείο υποστηρίζει ότι «οι παράνομες πράξεις έχουν συνέπειες και τιμωρίες», όταν όμως η συγκυβέρνηση Σαμαρά καταπατά κάθε έννοια δικαιώματος, κηρύσσοντας κάθε απεργία παράνομη, επιστρατεύοντας τους απεργούς, χτυπώντας κάθε διαδήλωση με τα ΜΑΤ, καταδικάζοντας τη νεολαία σε 60% ανεργία, τότε το

υπουργείο Παιδείας δεν θεωρεί ότι υπάρχει κάτι «παράνομο που θα πρέπει να τιμωρηθεί».

Ως μαθητές αρνούμαστε να δεχτούμε αυτή την απόφαση, γιατί οι καταλήψεις μας ούτε παράνομες ήταν και, το σημαντικότερο, ούτε άδικες. Ήταν ο αποτελεσματικότερος τρόπος δικαίου αγώνα για την ανατροπή του «Νέου Λυκείου», που θα πετάξει έξω από τα σχολεία χιλιάδες μαθητές και καθηγητές και στηρίζει άμεσα την ιδιωτικοποίηση της παιδείας, μιας και οι μαθητές των ΕΠΑ.Α. θα πρέπει να φοιτήσουν σε ιδιωτικά ΙΕΚ, ενώ οι μαθητές των ΓΕΛ θα χρειαστούν πολλές χιλιάδες ευρώ για να ανταπεξέλθουν στις ατελείωτες εξετάσεις και να τελειώσουν το Λύκειο (πόσο μάλλον να περάσουν στο πανεπιστήμιο). Αυτή η απόφαση πάρθηκε με μοναδικό σκοπό να μας τρομοκρατήσει, ώστε να μην τολμήσουμε να κινητοποιηθούμε και να προχωρήσουμε σε καταλήψεις, ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλα προ-

βλήματα έχουν τα σχολεία μας και οι ζωές μας.

Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε σε αυτούς που καταστρέφουν την παιδεία να μας αφαιρούν τα δικαιώματά μας με χουντικές αποφάσεις «προς γνώσιν και συμμόρφωσιν». Πρέπει να απαντήσουμε όσο πιο αποφασιστικά γίνεται. Η κυβέρνηση, που νομίζει ότι μπορεί να διαλύει τα σχολεία και μετά να κατηγορεί εμάς, βάζοντάς μας εκδικητικά παραπάνω μαθήματα επειδή αντιστεκόμαστε σε αυτή τη διάλυση, πρέπει να φάει ένα ηχηρό «χαστούκι».

Σε κάθε σχολείο πρέπει να προχωρήσουμε σε καταλήψεις και αποχές τις μέρες αυτές και να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας, τόσο στους καθηγητές που απειλούνται με διώξεις αν απεργήσουν, όσο και στους συμμαθητές μας που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα με μας. Έτσι θα αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε και για τους νέους μεγάλους αγώνες που έχουμε μπροστά

μας, αφού μόνο με αυτόν τον τρόπο θα καταφέρουμε να κρατήσουμε τα σχολεία μας ανοιχτά, ενάντια στις εγκληματικές προθέσεις κυβέρνησης και τριόικας.

**ΜΑΘΗΤΙΚΗ
—ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ—**

Η Μαθητική Αντεπίθεση συναντιέται κάθε Σάββατο στις 17:00, στο στέκι Ίσκρα, οδός Αμύντα 12, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Πρωτομαγιά 1944 – 2014

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ 200 ΕΚΤΕΛΕΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

«Όταν ο άνθρωπος δίνει τη ζωή του για ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει ποτέ». Αυτές τις λέξεις έγραψε ο Μήτσος Ρεμπούτσικας, ένας από τους μελλοθάνατους, λίγο πριν οδηγηθεί στο απόσπασμα.

Την Πρωτομαγιά του 1944, στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής εκτελέστηκαν 200 αγωνιστές του εργατικού κινήματος, της αντίστασης ενάντια στη φασιστική κατοχή, της πάλης για μια καλύτερη, σοσιαλιστική κοινωνία, ως αντίποινα για το θάνατο ενός γερμανού στρατηγού, τριών συνοδών του αξιωματικών και τον τραυματισμό πολλών στρατιωτών στους Μολάους Λακωνίας, στις 27 Απριλίου 1944. Ακόμη, σε συνέχεια των αντιποίνων, η διαταγή του στρατιωτικού διοικητή Ελλάδας προέβλεπε «τυφεκισμό όλων των ανδρών, τους οποίους θα συναντήσουν τα γερμανικά στρατεύματα επί της οδού Μολάων προς Σπάρτην, έξωτι των χωρίων», που στο μεγαλύτερο μέρος εκτέλεσαν οι ταγματασφαλίτες, είδωλα των σημερινών νεοφασιστών της Χρυσής Αυγής, δολοφονώντας «αυτοβούλως 100 άλλους κομμουνιστάς».

Τους «200» τους πήραν απ' το στρατόπεδο Χαϊδαρίου. Η μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν πρώην κρατούμενοι στην Ακροναυπλία (περίπου 170) και οι υπόλοιποι πρώην εξόριστοι στην Ανάφη. Παρά τη μεγάλη κινητοποίηση που έγινε για τη σωτηρία τους, αυτό δεν έγινε κατορθωτό. Έτσι, τα χαράματα της Πρωτομαγιάς του 1944, τα πολυβόλα των φασιστών άρχισαν τις εκτελέσεις ανά 20 άτομα, υποχρεώνοντας την επόμενη 20άδα πριν εκτελεστούν να φορτώσουν τους νεκρούς στα αυτοκίνητα! Αυτή η σκηνή θα επαναληφθεί πολλές φορές, μέχρι να εκτελεστούν και οι 200 – το μακάβριο έργο των ναζιστών θα τελειώ-

σει λίγο μετά τις 10 το πρωί! Ήταν η δεύτερη μαζική εκτέλεση, ως αντίποινα, μετά την εκτέλεση 106 αγωνιστών στις 6 Ιουνίου 1943 στο Κούρνοβο/Νεζερό, ανάμεσα στους οποίους ήταν 4 τροτσκιστές (μεταξύ τους και ο θεμελιωτής του επαναστατικού μαρξισμού στη χώρα μας, Π. Πουλιόπουλος) και ένας αρχαιομαρξιστής.

Όλοι οι εκτελεσθέντες μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα επέδειξαν αξιοθαύμαστο ηρωισμό, που θα μείνει για πάντα την ιστορία του ελληνικού και παγκόσμιου λαϊκού, εργατικού, επαναστατικού κινήματος. Ωστόσο, αξίζει να αναφέρουμε το Ναπολέοντα Σουκατζίδη, που προτίμησε να εκτελεστεί ο ίδιος παρά να έχει ευνοϊκή μεταχείριση από τους φασίστες και να εκτελεστεί άλλος στη θέση του. Αυτή η στάση τον κάνει αιώνιο και παγκόσμιο σύμβολο, αυτοθυσίας, αλτρουισμού, ηρωισμού, αγωνιστή με υψηλά ιδανικά. Ανάμεσα στους «200» ήταν 7 τροτσκιστές και 5 αρχαιομαρξιστές, που έπεσαν –όπως οι σύντροφοί τους στο Κούρνοβο, πριν από 1 περίπου χρόνο–, τραγουδώντας τον ύμνο της Διεθνούς, φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης! Για ακόμη μια φορά στην Ιστορία, η Πρωτομαγιά του 1944 ήταν κόκκινη, σαν τα αίμα που πότισε το Σκοπευτήριο, σαν τα υψηλά ιδανικά των αγωνιστών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Εβδομήντα χρόνια μετά, τη φετι-

νή Πρωτομαγιά οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία βρίσκονται αντιμέτωποι με μια επίθεση απίστευτης σκληρότητας, που έχει καταβαρθρωσει το βιοτικό τους επίπεδο και έχει δημιουργήσει μια κοινωνική και ανθρωπιστική κρίση, συγκρίσιμη με τ' αντίστοιχα φαινόμενα της ναζιστικής κατοχής. Αστική τάξη και κεφάλαιο, τα κόμματα τους ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και βέβαια οι ιμπεριαλιστές της Ε.Ε., με τα Μνημόνια και τις μνημονιακές πολιτικές προσπαθούν, με όλα τα μέσα, να φορτώσουν την κρίση του χρεοκοπημένου συστήματός τους στις πλάτες του εργαζόμενου λαού. Πρέπει και μπορούμε, εμπνεόμενοι και από το ηρωικό παράδειγμα των «200» της Καισαριανής, να τους ανατρέψουμε, στέλνοντας τους σύγχρονους δοσίλογους εκεί που είναι η θέση τους, στο σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας.

Όμως, η φετινή Πρωτομαγιά, ακριβώς 100 χρόνια μετά την έκρηξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, βρίσκει την παγκόσμια εργατική τάξη και την ανθρωπότητα αντιμετώπιζε με την απειλή ενός γενικευμένου πολέμου, που δημιουργούν: Η πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας στην Ουκρανία –με τη βοήθεια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και Ε.Ε.– από ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις, η σύγκρουση Κίνας-Ιαπωνίας (ΗΠΑ), η προσπάθεια ανατροπής του προοδευτικού καθεστώτος της Βενεζουέλας από ακροδεξιές δυνάμεις με την

αμέριστη βοήθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Μόνο η κινητοποίηση και ο αγώνας του παγκόσμιου προλεταριάτου μπορεί να τσακίσει τις ακροδεξιές, φασιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις –όχι ο αυταρχικός και δεσποτικός ηγέτης της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας, Πούτιν – και ν' αποτρέψει τον κίνδυνο ενός νέου καταστροφικού πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης, που θα μπορούσε να σημάνει ακόμη και την εξαφάνιση της ανθρωπότητας.

Η ΟΚΔΕ, στη μνήμη των 200 εκτελεσθέντων αγωνιστών διοργανώνει εκδήλωση στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, το Σάββατο 3 Μάη, ώρα 12:30. Θα προηγηθεί Προσυγκέντρωση στις 12:00 και Πορεία, από την Πλατεία Καισαριανής στο Σκοπευτήριο.

«ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ» με ΜΑΤ, εντολόχαρτα, δοσίλογους διευθυντές και σχολικούς συμβούλους

Στις 24 Μάρτη, το υπουργείο Παιδείας εξέδωσε την τρίτη κατά σειρά εγκύκλιο για την εφαρμογή της «αυτοαξιολόγησης» των σχολικών μονάδων. Ουσιαστικά αναθέτει στους διευθυντές των σχολείων να συγκροτήσουν τις ομάδες «αυτοαξιολόγησης», ακόμα και ενάντια στη θέληση του Συλλόγου Διδασκόντων! Η συγκεκριμένη εγκύκλιος δείχνει τις δυσκολίες της κυβέρνησης να προωθήσει την «αυτοαξιολόγηση». Μεγάλο κομμάτι συναδέλφων και Συλλόγων Διδασκόντων, κυρίως της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, δεν συναίνεσε. Έχουν αποκαλυφθεί πλήρως οι στόχοι της «αυτοαξιολόγησης», ακόμα και στους συναδέλφους που, κάτω από τις ασφυκτικές πιέσεις και την τρομοκρατία των διευθυντών και των παρατρεχάμενων της συγκυβέρνησης (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ), υποχώρησαν και εντάχθηκαν σε ομάδες «αυτοαξιολόγησης». Οι απολύσεις στην εκπαίδευση και στο δημόσιο δεν αφήνουν περιθώριο για αυταπάτες.

Οι εκπαιδευτικοί, κυρίως της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, και μετά την τρίτη εγκύκλιο, έδειξαν διάθεση να συνεχίσουν να αντιστέκονται, συμμετείχαν μαζικά στην απεργία της ΔΟΕ στις 4 Απρίλη και κατέβηκαν στους δρόμους στην Αθήνα, στο υπουργείο Παιδείας, και σε άλλες μεγάλες πόλεις. Στις 4 και 5 Απρίλη, περικύκλωσαν το υπουργείο Παιδείας με μια

μαζική και μαχητική διαδήλωση και απέκλεισαν τους επίδοξους αξιολογητές επί ώρες. Στη συνέχεια, εκτυλίχθηκαν σκληρές απίστευτης βίας και καταστολής. Η κυβέρνηση για ακόμη μία φορά επιστράτευσε το μόνο όπλο που της έχει απομείνει για να επιβάλει την πολιτική της: τη βία.

Με την προώθηση της αξιολόγησης, ο ρόλος των συμβούλων και των διευθυντών επιχειρείται να αλλάξει ριζικά. Θα μεταβληθούν σε νεο-επιθεωρητές, που θα επιβάλλουν τον ασφυκτικό έλεγχο των εκπαιδευτικών και θα συμμετέχουν ενεργά στην απόλυσή τους. Το υπουργείο, για να εφαρμόσει την πολιτική διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης, χρειάζεται (και έχει ξεκινήσει να το κάνει) να δημιουργήσει έναν μηχανισμό στελεχών (διευθυντών-σχολικών συμβούλων), δηλαδή ένα σώμα δοσίλογων, που και αυτοί με τη σειρά τους θα δημιουργήσουν γύρω τους μια κλίκα χαφιέδων και ρουφιάνων «εκπαιδευτικών», που θα είναι και οι μόνοι που θα «αξιολογούνται» με άριστα! Οι σύμβουλοι και οι διευθυντές των σχολείων πρέπει να διαλέξουν με ποια πλευρά θα συνταχθούν: ή θα παραμείνουν στις θέσεις τους και θα γίνουν δοσίλογοι της συγκυβέρνησης και της τρόικας ή θα παραιτηθούν και θα ενωθούν με τους συναδέλφους τους στον δρόμο του αγώνα.

Όσο για τους συμβούλους που επέλεξαν να μπουκ στο υπουργείο Παιδείας σε

ημέρα απεργιακής κινητοποίησης, συνοδεία ολόκληρου στρατού από ΜΑΤ, που τους άνοιξαν τον δρόμο χτυπώντας και ψεκάζοντας τους συναδέλφους τους, και για τους διευθυντές που όρισαν με διευθυντικές εντολές συναδέλφους σε «ομάδες αυτοαξιολόγησης» και δεν παραιτήθηκαν, δεν έχουν καμία θέση στα σωματεία των εκπαιδευτικών. Θα πρέπει άμεσα να γίνουν οι κατάλληλες ενέργειες για τη διαγραφή τους από τα σωματεία και τις ομοσπονδίες.

Αναπληρώσεις» λόγω... καταλήψεων

Οι καταλήψεις των μαθητών, που διεκδικούσαν το αυτονόητο — καθηγητές και υλικοτεχνική υποδομή για το σχολείο τους, κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων από την Α' Λυκείου κ.α. — έγιναν αφορμή για έκδοση από το υπουργείο νομοθετικών ρυθμίσεων που προβλέπουν διεξαγωγή μαθημάτων μέσα σε σχολικές διακοπές και παράταση του σχολικού έτους (για πάνω από 3 μέρες κατάληψης).

Είναι τουλάχιστον υποκριτικό το ενδιαφέρον του υπουργείου Παιδείας να αναπληρωθούν, ακόμα και με λογιστικό τρόπο (από 3 μέρες κατάληψης και πάνω οι μέρες αναπλήρωσης είναι επίσης 3) μέσα στις διακοπές του Πάσχα, τα μαθήματα που χάθηκαν λόγω καταλήψεων, ενώ αδιαφόρησε για τα μαθήματα που χάθηκαν εξαιτίας

των 2.000 κενών θέσεων εκπαιδευτικών ή για τις χιλιάδες ώρες που χάθηκαν και χάνονται μέχρι και σήμερα ακόμα στις κατηργημένες ειδικότητες των ΕΠΑ.Λ. (κάποια από αυτά τα μαθήματα εξετάζονται πανελλαδικά) και των ΕΠΑ.Σ.

Πρόκειται για μία ακόμα αυταρχική εκτροπή, που μαζί με τα μαθητοδικεία, μοβαδικό στόχο έχει να τιμωρήσει και να φοβίσει τους μαθητές και να τους αποτρέψει από το να αγωνίζονται με ριζοσπαστικές μορφές πάλης. Επίσης, είναι και ένας «καλός τρόπος» για να χτυπήσει και άλλο τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών, έτσι ώστε να συνηθίζουν στην αύξηση των ημερών του σχολικού έτους, αλλά και να δημιουργήσει ρήγμα στο αγωνιστικό μέτωπο εκπαιδευτικών-μαθητών, που ξεκίνησε τον Σεπτέμβρη και που το επόμενο διάστημα θα χρειαστεί να ξαναοικοδομηθεί, έτσι ώστε μαθητές και εκπαιδευτικοί να αγωνιστούμε σκληρά για τη σωτηρία του δημόσιου σχολείου και το δικαίωμα στη μόρφωση και τη δουλειά.

Η απάντηση στο υπουργείο πρέπει να είναι μία: καθολική συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην απεργία που προκήρυξαν η ΟΛΜΕ και οι τοπικές ΕΛΜΕ για τις μέρες της αναπλήρωσης, καταλήψεις από την πλευρά των μαθητών και κοινές κινητοποιήσεις.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

**Η Δημοτική Κίνηση
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ**
– που υποστηρίζεται από
την Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση
Κομμουνιστών Διεθνιστών
Ελλάδας)– κατεβαίνει
στις εκλογές στο Δήμο
Γαλατσίου στην Αθήνα και
στο Δήμο Αμπελοκήπων
– Μενεμένης στη
Θεσσαλονίκη.

Η Δημοτική Κίνηση **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ** – που υποστηρίζεται από την Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας)– κατεβαίνει στις εκλογές στο **Δήμο Γαλατσίου**. Συμμετέχει στις δημοτικές της 18ης Μαΐου:

– Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που **οδήγησαν** τη οικονομία στη χρεοκοπία και τώρα υποστηρίζουν το «Μνημόνιο», τη χούντα Συγκυβέρνησης–Τρόικας που μας κυβερνά, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

– Για να **αναδείξει** τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας: την ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση – τη διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης – τη φορολογική αφαίμαξη – την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών – τη λεηλασία της δημόσιας περιουσίας – τους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις τις κινητής και ακίνητης περιουσίας του εργαζόμενου λαού κ.λπ. Να **προειδοποιήσει** για τα

απίστευτης σκληρότητας μέτρα που έρχονται (3^ο Μνημόνιο) μετά τις διπλές εκλογές του Μαΐου, και επιπλέον για να **προβάλει** μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της κατοχικής συγκυβέρνησης ΝΔ–ΠΑΣΟΚ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

– Να συμβάλλει στην **οργάνωση της εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης**, αξιοποιώντας όλα τα πρόσφατα παραδείγματα: την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τους αγώνες των νέων σωματείων, την πάλη ενάντια

στις διαθεσιμότητες και απολύσεις, τη μεγάλη εργατική έκρηξη της περιόδου 2010–2012 (γενική απεργία στις 5 Μάη, καταλήψεις υπουργείων, κίνημα των πλατειών (25 Μάη 2011), εξεγερσιακοί και συγκρουσιακοί αγώνες στο κέντρο της Αθήνας (στις 15 και 29 Ιούνη/«Ιουλιανά» και 12 Φλεβάρη 2012), διαμαρτυρίες στις παρελάσεις (28 Οκτωβρίου 2011). Τους αγώνες των μεταναστών και του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, για το χτύπημα του νεοαυτισμού. Τους αγώνες για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια στη νέα χούντα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Τους αγώνες ενάντια στην κερδοσκοπική καταστροφή του περιβάλλοντος. Τις μορφές αυτοοργάνωσης, τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας (σε αντίθεση με την υποκριτική «φιλανθρωπία»–ελεημοσύνη των δυνάμεων του συστήματος), τις κινήσεις ανυπακοής (στα διόδια, την πληρωμή χαρατσιών, τους πλειστηριασμούς/εξώσεις/κατασχέσεις) κ.λπ.

– Να καταγγείλει και να αγωνιστεί εναντίον στη μετατροπή των δήμων σε επιχειρήσεις με τον «Καλλικράτη», που σημαίνει **εφαρμογή του Μνημονίου στην Τοπική Αυτοδιοίκηση** (Δήμοι και Περιφέρειες), γιατί: **Ιδιωτικοποιεί** τις δημόσιες/κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά. **Μετακυλύει** το κόστος τους στις πλάτες των δημοτών/κατοίκων. **Μετατρέπει** την ΤΑ σε όργανο των νεοφιλελεύθερων κρατικών/κυβερνητικών/ιδιωτικών πολιτικών, που τους χρησιμοποιεί σαν μέσα για την επιβολή νέων φόρων, τελών κ.λπ.

– Να προτάξει μια άλλη, ριζικά διαφορετική λογική για τους δήμους, τη διαχείριση των οικονομικών πόρων τους, τις σχέσεις τους με τους πολίτες, τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, το περιβάλλον, την αλληλεγγύη και ψυχαγωγία, τις ανθρώπινες, ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό. Για να συμβάλλει στην υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων, του περιβάλλοντος, της ποιότητας ζωής των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των δημοτών – ενάντια στην κερδοσκοπική διαχείριση όλων αυτών των θεμάτων από **εργολάβους ιδιώτες**, σε αγαστή συνεργασία με τις επίσημες πολιτικές δυνάμεις και δήθεν «ανεξάρτητες» δημοτικές κινήσεις. Να συνδέσει τα μικρά

και μεγάλα τοπικά προβλήματα με τα μεγάλα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία. Να κάνει σημαία και πολιτική την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια: **Κανένας χωρίς εργασία, χωρίς τροφή, χωρίς στέγη, ρεύμα και θέρμανση, χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη!**

– Να προτάξει άλλες δομές διοίκησης των δήμων, που θα στηρίζονται σε μορφές αυτοοργάνωσης των κατοίκων, σε επιτροπές και συνελεύσεις στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία. Μόνο έτσι μπορούν γίνουν οι δήμοι πραγματικά όργανα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, μια **ασπίδα προστασίας** απέναντι στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση, την ανασφάλεια, την ξενοφοβία και το ρατσισμό.

– Να αγωνιστεί έμπρακτα ενάντια στην αναβίωση του φασιστικού κινδύνου στις γειτονιές, στις ακροδεξιές συμμορίες που σπεκουλάρουν πάνω στην ανασφάλεια και εξαθλίωση των εργαζομένων, των άνεργων, των φτωχών, των νέων, για να ριζώσουν στις γειτονιές και στα σχολεία – και που αποτελούν έναν θανάσιμο κίνδυνο, το μακρύ δολοφονικό χέρι των μηχανισμών καταστολής και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση» έχει μια πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική. Επομένως είναι **απόλυτα αντίθετη** με τα ψηφοδέλτια που προτείνονται από τα αστικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.), απ' όλους τους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς ή δήθεν «ανεξάρτητους» του Μνημονίου, της ανάληψης επίθεσης της κυβέρνησης–Τρόικας ενάντια στους εργαζόμενους. Είναι **απόλυτα εχθρική** απέναντι στους φασίστες της Χρυσής Αυγής και την εγκληματική τους δράση ενάντια στο εργατικό κίνημα και τους μετανάστες.

Επίσης, η δημοτική μας κίνηση είναι διαφορετική από τις δημοτικές κινήσεις που υποστηρίζονται από την ρεφορμιστική αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κ.λπ.), που παρά την ευαισθησία τους σε ορισμένα προβλήματα έχουν μια μερική πολιτική, που δεν συνδέει τα «τοπικά προβλήματα» με τα γενικότερα και συνήθως υποτιμούν ή αδι-

α - Αλληλεγγύης - Αλληλοβοήθειας

α Τρόικας - Συγκυβέρνησης

τική Κίνηση ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

σίου και Αμπελοκήπων- Μενεμένης

αφορούν για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και την υποταγή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στο σάπιο αστικό καθεστώς. Οι ρητορικές καταγγελίες του Μνημονίου πολλές φορές ακυρώνονται από τις συμμαχίες τους με γνωστές «προσωπικότητες» του αστικού στρατοπέδου και κυρίως από την πολιτική που εφάρμοσαν σε όσους δήμους είχαν τη διαχείριση ή την στάση τους απέναντι στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

– Στα ψηφοδέλτια της Δημοτικής Κίνησης «Εργατική Αντεπίθεση» συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και εργαζόμενοι, αγωνιστές του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, εκπαιδευτικοί δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης με σημαντική συμβολή σε όλες τις απεργίες και τους αγώνες για μια δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, αγωνιστές των παλαιότερων και πρόσφατων μεγάλων αγώνων, άνεργοι και εργάτες που δραστηριοποιούνται σε Επιτροπές Ανέργων ή Επιτροπές Δράσης σε γειτονιές, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα.

Με τα ψηφοδέλτιά της, η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση», εκτός των μεγάλων αγώνων και κινητοποιήσεων των εργαζομένων, **συμβολίζει και αναδεικνύει** και εκείνους τους αγώνες και εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης, που αγωνίζεται ανυποχώρητα ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεση, που θαρραλέα προτείνει τη μόνη πραγματική, ριζική και ρεαλιστική διέξοδο από τα μνημόνια και τον καπιταλιστικό μεσαίωνα.

**Στηρίξτε - Ψηφίστε
Δημοτική Κίνηση
ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ**

επικοινωνία:
ergatikiantepithesi@gmail.com
τηλ. 693 223 9468

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

στο Δήμο Αμπελοκήπων - Μενεμένης

Τετάρτη 14 Μάη, 7:00 μμ, δημαρχείο Αμπελοκήπων

Η δημοτική κίνηση Εργατική Αντεπίθεση συνεχίζει την καμπάνια της για τις δημοτικές εκλογές στο δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης (Θεσσαλονίκη). Βασισμένη στο πρόγραμμά μας, που περιλαμβάνει άμεσα μέτρα αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης, ερχόμαστε καθημερινά σε επαφή με συνδημότες που ενισχύουν την πεποίθησή μας για την ορθότητα των προτάσεών μας. Στις παρεμβάσεις μας στις λαϊκές αγορές και τις πλατείες του Δήμου μας κάθε εβδομάδα, γινόμαστε αποδέκτες ενός γνήσιου ενδιαφέροντος για την πολιτική μας και την πρακτική μας δράση.

Το ίδιο θετικό ήταν η παρέμβασή μας στις τοπικές εκλογές του διδασκαλικού συλλόγου, όπου ήρθαμε σε συζήτηση με τους εκπαιδευτικούς αλλά και αρκετούς γονείς. Οι συναγωνιστές εκπαιδευτικοί, υποψήφιοι της δημοτικής κίνησής μας, είναι πολλά χρόνια μπροστάρηδες στο συνδικαλιστικό και κοινωνικό αγώνα και για τα τοπικά σχολικά προβλήματα, μια αγωνιστική στάση αναγνωρισμένη απ' όλους τους δημότες. Συνέχεια αυτής της δραστηριότητας ήταν και η συμμετοχή μας στη Γενική Απεργία στις 9 Απρίλη.

Στις 12 Απρίλη πραγματοποιήσαμε στο Στέκι Νεολαίας του Δήμου εκδήλωση για την κατάσταση και τα προβλήματα της νεολαίας. Η συζήτηση επικεντρώθηκε στην κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων, το σκλαβοπάζαρο της αγοράς εργασίας, τις αντιδημοκρατικές-αντιπαιδαγωγικές αλλαγές στα σχολεία, την αστυνομοκρατία. Οι φοιτητές και μαθητές που παρακολούθησαν και συμμετείχαν, τόνισαν την ανάγκη μετατροπής της πολιτικής «αδιαφορίας» της νεολαίας σε ενεργή αγωνιστική συμμετοχή στα κινήματα αλλά και στις εκλογές.

Το ίδιο διάστημα, ομάδα συναγωνιστών της Εργατικής Αντεπίθεσης επισκέφτηκε το δημοτικό πολυιατρείο, τον τοπικό ΕΟΠΥΥ και το εργοτάξιο του Δήμου, συζήτησε με τους εργαζόμενους και κατέγραψε τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων καθώς και τις ειδικότητες που χρει-

άζονται ώστε να καλύπτονται οι κοινωνικές ανάγκες των δημοτών.

Σημαντικό μέρος της δραστηριότητας των μελών της Εργατικής Αντεπίθεσης συνεχίζει να διοχετεύεται στις δράσεις της «Επιτροπής Δράσης Δυτικών Συνοικιών». Για την επανασύνδεση ρευμάτων δεκάδων συμπολιτών μας, τη συλλογή τροφίμων για άπορους συνδημότες, φαρμάκων για το Κοινωνικό Φαρμακείο, την καμπάνια συλλογής υπογραφών για την ίδρυση Κοινωνικού Δημοτικού Παντοπωλείου. Από τη δραστηριότητά μας προέκυψαν και αρκετές νέες συμμετοχές στο ψηφοδέλτιό μας, από εργαζόμενους, άνεργους και συνταξιούχους, που θέλησαν να συμμετέχουν ακόμα πιο ενεργά στον αγώνα μας.

Σε όλη την προεκλογική περίοδο, αναδεικνύουμε πρώτιστα το καθήκον της ταξικής δράσης και αλληλεγγύης, ενάντια στους εκπροσώπους των «μεγάλων» παρατάξεων που κατέστρεψαν την ελληνική κοινωνία και συνεχίζουν να κοροϊδεύουν το λαό, μοιράζοντας τσουρεκάκια στον δρόμο και υποσχέσεις για δουλειά ή προμήθεια τροφίμων κ.λπ., ενώ απειλούν τους συμπολίτες που έρχονται σε επαφή με ταξικούς αγωνιστές και... κομμουνιστές με διακοπή συσσιτίου κ.λπ.

**ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΘΟΥΜΕ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ**

**Κεντρική εκδήλωση
Τετάρτη 14 Μάη
7:00 μμ, δημαρχείο Αμπελοκήπων**

επικοινωνία:
antepithesi-ambelokipoi.blogspot.gr
τηλ. 6940 950 183

Η Ο.Κ.Δ.Ε. στις Ευρωεκλογές

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας συμμετέχει αυτόνομα, με δικό της ψηφοδέλτιο, στις προσεχείς ευρωεκλογές.

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας κατεβαίνει στις εκλογές της 25^{ης} Μάη αυτόνομα, με δικό της ψηφοδέλτιο:

■ Για να καταγγείλει και ν' αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που μας οδήγησαν στην χρεοκοπία, που επέβαλλαν τα Μνημόνια, τη χούντα Συγκυβέρνησης-Τρόικας, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος: ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, τη θλιβερή ΔΗΜΑΡ, τους δεξιούς λαϊκιστές των ΑΝΕΛ και τα νέα -το ίδιο άκρως αποκρουστικά- ομοιώματά τους (ΕΛΙΑ, ΠΟΤΑΜΙ κ.α.), αλλά και τη φασιστική συμμορία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του. ΑΥΤΟΥΣ που έχουν δημιουργήσει πάνω από 1,5 εκ. άνεργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, 3,5 εκ. συνανθρώπων μας που ζουν κάτω απ' το όριο της φτώχειας, χιλιάδες που συνωστίζονται για ένα «γεύμα» στα «φιλανθρωπικά» συσσίτια ή ψάχνουν στους κάδους των απορριμμάτων, που δεν έχουν ρεύμα και θέρμανση. ΑΥΤΟΥΣ που στήνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης, τείχη και πογκρόμ, σήμερα για τους μετανάστες, πολύ σύντομα για όσους αντιδρούν στη βαρβαρότητα

του συστήματός τους.

■ Για να καταγγείλει και ν' αγωνιστεί ενάντια στο ζουρλομανδύα του Ευρώ και της Ε.Ε., που μας έχει βυθίσει στη φτώχεια και εξαθλίωση. Που μαζί με τις δοσίλογες μνημονιακές κυβερνήσεις έχουν επιβάλλει καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, όπως και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

■ Για να καταγγείλει όσους κυβέρνησαν χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα, καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Που παραμένουν σήμερα στην εξουσία πατώντας πάνω σ' ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ, διώξεων και απαγορεύσεων, των ιμπεριαλιστών Ε.Ε. και ΗΠΑ.

■ Για ν' αναδείξει ένα σχέδιο αγώνων για τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας. Ένα πρόγραμμα αιτημάτων (κατάργηση των μνημονίων, διαγραφή του χρέους, εθνικοποίηση των τραπεζών και τομέων-κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, έξοδο από Ευρώ και Ε.Ε. κ.α.). Την ανάγκη μια Κυβέρνησης των Εργαζομένων, για να επιβάλουμε

τις δικές μας λύσεις.

■ Για ν' αναδείξει τη ρίζα του προβλήματος, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος.

Η εκλογική κάθοδος της ΟΚΔΕ είναι μια συνέχεια των παρεμβάσεων της στους αγώνες και μια ανάδειξη τους: κινητοποιήσεις ενάντια σε διαθεσιμότητες και απολύσεις, απεργίες, άνεργοι, φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις, αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές διαδηλώσεις, αγώνες ενάντιο στο κλείσιμο και την ιδιωτικοποίηση δημόσιων υπηρεσιών και επιχειρήσεων (σχολεία, νοσοκομεία, ΕΡΤ, ΔΕΗ κ.α.), όλων των προηγούμενων κινητοποιήσεων του 2011-12.

Η ΟΚΔΕ δεν έχει και δεν θέλει να σκορπίσει αυταπάτες. Η ανατροπή της χούντας κυβέρνησης-τρόικας, η κατάργηση των μνημονίων, η διαγραφή του χρέους, η έξοδος απ' το Ευρώ και την Ε.Ε. κ.λπ. γίνονται μόνο με μεγάλους αγώνες και ξεγέρσεις. Με κοινωνικές/προλεταριακές επαναστάσεις, με την ανατροπή του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος και του σάπιου αστικού καθεστώτος. Με το χτίσιμο μιας νέας επαναστατικής δύναμης, για να συγκρουστούμε αποτελεσματικά με

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΕΥΡΩ & ΤΗΝ Ε.Ε.

της ανεργίας, φτώχειας και εξαθλίωσης των τραπεζιτών και του κεφαλαίου του ρατσισμού, της καταστολής & του πολέμου

το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Στο ευρωψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου, άνεργοι που δραστηριοποιούνται σε επιτροπές γειτονιών, αγωνιστές που δραστηριοποιούνται υπέρ των μεταναστών, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα. Αναδεικνύοντας και εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή.

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

ΣΤΟ ΕΥΡΩΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

1. **ΑΣΛΑΝΙΔΗ ANNA** του ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Τηλεφωνήτρια, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων VODAFONE, Αθήνα.
2. **ΓΚΙΩΡΓΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ** του ΣΤΑΥΡΟΥ, άνεργος πτυχιούχος ΤΕΙ Ηλεκτρονικής, Θεσσαλονίκη.
3. **ΓΟΥΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ** του ΓΕΩΡΓΙΟΥ, άνεργος, Θεσσαλονίκη.
4. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑΣ** του ΣΩΚΡΑΤΗ, φοιτητής Φυσικού, Φλώρινα.
5. **ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** του ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Μηχ. μηχανικός σε εργοστάσιο, Αθήνα.
6. **ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ** του ΦΙΛΙΠΠΟΥ, Άνεργος, απόφοιτος Πληροφορικής, Αθήνα.
7. **ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΦΙΑ** του ΙΩΑΝΝΗ, Ηλ. μηχανικός, μέλος ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων VODAFONE, Αθήνα.
8. **ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΟΥ ΞΕΝΙΑ** του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, φοιτήτρια Ηλ. Μηχανικός, Θεσσαλονίκη.
9. **ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑ** του ΑΝΕΣΤΗ, νοσηλεύτρια, μέλος ΔΣ Σωματείου Αποκλειστικών Νοσηλευτριών/τών Μακεδονίας - Θράκης, Θεσσαλονίκη.
10. **ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ** του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, εργαζόμενος στον επισιτισμό, μέλος ΔΣ στο Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές και Τουριστικές Επιχειρήσεις, Θεσσαλονίκη.
11. **ΚΟΥΤΑΛΑΚΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ** του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ εργαζόμενη στον επισιτισμό, μέλος ΔΣ στο Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές και Τουριστικές Επιχειρήσεις, Θεσσαλονίκη.
12. **ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ ΕΛΙΣΑΒΕΤ** του ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ, άνεργη, Θεσσαλονίκη.
13. **ΚΤΙΣΤΑΚΗ ΜΑΡΙΑ** του ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ιδιωτικός εκπαιδευτικός, μέλος Ανοιχτής Επιτροπής Αγώνα Ιεράπετρας, Ιεράπετρα Κρήτης.
14. **ΛΑΧΑΝΗΣ ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ** του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, καθηγητής Μαθηματικών, μέλος ΔΣ Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη.
15. **ΜΗΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ** του ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, εμποροϋπάλληλος, Αθήνα.
16. **ΜΠΙΡΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ** του ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ, Άνεργος, Αθήνα.
17. **ΝΤΕΜΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ** του ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ιδιωτικός υπάλληλος, Αλεξανδρούπολη.
18. **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΣΟΦΡΟΝΙΟΣ** του ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, Συνταξιούχος, Αθήνα.
19. **ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ιδιωτικός υπάλληλος, Τρίκαλα.
20. **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ** του ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ιδιωτικός υπάλληλος, Θεσσαλονίκη.

Ενόψει των Ευρωεκλογών της 25ης Μάη, η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) διοργανώνει κύκλο εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας, με στόχο να αναδείξει το πρόγραμμα και την πρότασή της:

- ▶ **ΑΘΗΝΑ Τρίτη 20 Μαΐου 6:30μμ** στο Πολυτεχνείο Πατησίων, κτίριο Γκίνη
- ▶ **Περιστέρι Τρίτη 13 Μαΐου 6:30μμ** στην αίθουσα ΚΥΒΕ (Εθν. Μακαρίου 1)
- ▶ **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τετάρτη 21 Μαΐου**
- ▶ **Αμπελόκηποι Θεσ/κης Τετάρτη 14 Μαΐου** στο Δημαρχείο Αμπελοκήπων
- ▶ **Αλεξανδρούπολη Δευτέρα 19 Μαΐου** στο Δημαρχείο
- ▶ **Χαλκίδα Πέμπτη 15 Μαΐου** στο Εργατικό Κέντρο
- ▶ **Ιωάννινα Τετάρτη 21 Μαΐου 6:30μμ** στο Εργατικό Κέντρο (οδ. Γιοσέφ Ελίγια 7)
- ▶ **Πάτρα Πέμπτη 15 Μαΐου** στο Εργατικό Κέντρο (οδ. Κολοκοτρώνη 20)
- ▶ **Ηγουμενίτσα Τετάρτη 14 Μαΐου 6:30μμ** στο Πάνθεον
- ▶ **Θήβα Τρίτη 6 Μαΐου**

Εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν ακόμα στον Εύοσμο και την Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης, στο Βόλο, στα Τρίκαλα κ.α.

Καταστροφή ιστορικών διαστάσεων 4 χρόνια μνημόνια

Πριν τέσσερα χρόνια, στις 23 Απρίλη 2010, ο τότε πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε από το Καστελόριζο τη σύγχρονη εκδοχή του «επταχέουσαμεν». Αμέσως ακολούθησε η εποπτεία της τρόικας και η εφαρμογή των μνημονίων.

Τα πιο σημαντικά απ' αυτά είναι: το 1^ο Μνημόνιο (2 Μαΐου 2010), το πολυνομοσχέδιο για εργασιακά-ΔΕΚΟ (15 Δεκεμβρίου 2010), ο προϋπολογισμός του 2011 (23 Δεκεμβρίου 2010), το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2011-14 (Ιούνιος 2011), νέα συμπληρωματικά μέτρα το Σεπτέμβριο του 2011, πολυνομοσχέδιο (για μισθολόγιο στο Δημόσιο, περικοπές σε κύριες συντάξεις και εφάπαξ κ.α.) τον Οκτώβριο του 2011, 2^ο Μνημόνιο (Φλεβάρης 2012), Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-16 (Νοέμβριος 2012), προϋπολογισμός 2013, πολυνομοσχέδιο (κυρίως για τις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων) τον Απρίλη του 2013, πολυνομοσχέδιο (αλλαγές στη φορολογία κ.α.) τον Ιούλιο 2013 και πολυνομοσχέδιο (με αλλαγές στα εργασιακά, ασφαλιστικά, το γάλα, το ψωμί κ.α.) το Μάρτιο του 2014.

Πριν τρεις μήνες, ο Στουρνάρας έκανε έναν απολογισμό του ύψους των μνημονιακών μέτρων. Ακόμη και με βάση τους υπολογισμούς του, τα μέτρα την τελευταία τετραετία έφτασαν τα 63 δις ευρώ (31% του ΑΕΠ), εκ των οποίων τα 33 δις είναι μειώσεις κρατικών δαπανών και τα άλλα 30 είναι εισπρακτικά μέτρα. Τα μέτρα για το

2010 ήταν 19 δις, για το 2011 18 δις, για τη διετία 2012-13 22 δις, ενώ για το 2014 προβλέπονται «μόνο» 4 δις. Αυτά τα θηριώδη ποσά αφορούν τον τελικό απολογισμό και όχι το αληθινό ύψος των μέτρων που εφαρμόστηκαν, μια που σε γενικές γραμμές, οι μνημονιακές κυβερνήσεις έπαιρναν μέτρα 10 ευρώ για να εισπράξουν τελικά μόνο 6-7 ευρώ. Συνεπώς, τα μέτρα που πραγματικά εφαρμόστηκαν πρέπει να ξεπερνούν τα 100 δις. Σ' αυτά θα πρέπει να προσθέσουμε τις μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα (υπολογίζονται γύρω στα 20 δις), καθώς και τις απώλειες εισοδήματος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων (λόγω ανεργίας, αλλαγής των εργασιακών σχέσεων, ιδιωτικοποιήσεων κ.α.). Τέλος, απώλειες από τη μείωση της αξίας των κατοικιών κ.α.

Οι επιπτώσεις στην οικονομία

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Μετά από 5 χρόνια κρίσης και 4 χρόνια μνημονίων, η καταστροφή είναι ανείπωτη.

Το ΑΕΠ από 233 δις ευρώ το 2008 έπεσε στα 182 δις το 2013. Μια μείωση πρωφανής στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού, εκτός πολεμικών περιόδων.

Η παραγωγή κατεδαφίστηκε. Η κατασκευαστική δραστηριότητα κατακρημνίζεται από τον δείκτη 128 το 2008 (το 2005 ήταν 100) στο 38 το 2013. Την ίδια εξέλιξη έχει και ο δείκτης της βιομηχανικής παραγωγής (100 το 2005), που από το 99 το 2008 κατακρημνίζεται στο 72,5 το 2013. Ειδικότερα η μεταποίηση από 99,5 το 2008

πέφτει στο 71,9 το 2013, με τη μεγαλύτερη πτώση να έχει η παραγωγή κεφαλαιακών αγαθών (από 92,2 το 2008 στο 36,9 το 2013).

Ο βαθμός χρησιμοποίησης εργοστασιακού δυναμικού στη βιομηχανία από 76% το 2008 περιορίζεται στο 65,9% το 2013, με τον κλάδο της βασικής μεταλλουργίας να έχει χτυπηθεί περισσότερο (από 78,4% το 2008 στο 48,2% το 2013). Αυτό ο δείκτης, μαζί με την καθίζηση των νέων παραγγελιών της μεταποίησης από το 2008 και μετά, δείχνουν ότι, παρά την κρίση και το κλείσιμο βιομηχανιών την τελευταία 5ετία, αυτό που έχουμε μπροστά μας είναι αλληπαλά κύματα νέων λουκέτων και μείωσης της παραγωγής.

Οι επενδύσεις (ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου) από 52 δις το 2008 ξεπέφτουν στα 22 το 2013.

Η ίδια κατάσταση εμφανίζεται στο εργατικό δυναμικό. Ο αριθμός του αυξανόταν μέχρι το 2010 (φτάνοντας τα 5,017 εκ.) - από τότε μειώνεται συνεχώς (4,967 εκ. το 2013). Η ανεργία, σαν ποσοστό του εργατικού δυναμικού, σχεδόν τετραπλασιάστηκε από το 7,6% το 2008 στο 27,3% το 2013, με τη στατιστική υπηρεσία να θεωρεί «απασχολούμενο» όποιον εργάζεται έστω και μία ώρα τη βδομάδα.

Οι εξαγωγές από 19 δις ευρώ το 2008 ανήλθαν σε 22,5 δις το 2013 και αυτό οφείλεται κυρίως στη βελτίωση των εξαγωγών σε χώρες εκτός ευρωζώνης. Οι εισαγωγές,

όπως ήταν αναμενόμενο λόγω των μέτρων στην εγχώρια αγορά, καταποντίστηκαν από τα 63,8 στα 39,7 δις. Έτσι, το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου μειώθηκε (από 44 δις σε 17,2 δις ευρώ), μια «επιτυχία» που αντανάκλα τη καταβράθρωση των επενδύσεων και της κατανάλωσης, δηλαδή την οικονομική παρακμή.

Όλα αυτά τα μέτρα και η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού υποτίθεται ότι έγιναν για να μειωθούν τα δημόσια ελλείμματα και χρέη, για «να σταματήσουμε να ζούμε πάνω από τις δυνατότητές μας». «Περιέργως», το δημόσιο χρέος από 299,6 δις (112,9% του ΑΕΠ) το 2009 «μειώθηκε»... ανερχόμενο στα 318,7 δις (175% του ΑΕΠ) το 2013, ενώ το δημόσιο έλλειμμα από 12,7% (με βάση τον υπολογισμό του τον Φεβρουάριο 2010, οπότε μπήκαμε στο μνημόνιο) «μειώθηκε»... σταθεροποιούμενο στο 12,7% για το 2013. Με άλλα λόγια, η καταστροφή της οικονομίας και ο ορμητικός ρυθμός των μέτρων δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα στα δημοσιονομικά. Όσο για την «σπάταλη» ζωή, που υποτίθεται έκαναν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αν το 2009 «ζούσαμε πέρα απ' τις δυνατότητές μας», σήμερα, πέντε χρόνια μετά, και παρά τις εισοδηματικές απώλειες άνω του 50%, μας λένε το ίδιο και ότι τα μέτρα χρειάζεται να συνεχιστούν!

Συνομιλία Μπαλτάκου - Κασιδιάρη

Φωλιά ακροδεξιών και αντιδραστικών η ΝΔ του Σαμαρά

Η δημοσιοποίηση της συνομιλίας Μπαλτάκου-Κασιδιάρη ταρακούνησε το πολιτικό σκηνικό, πλήττοντας τη συγκυβέρνηση και ιδιαίτερα τη ΝΔ και τον Σαμαρά. Εξού και ο πανικός που προκάλεσε στα αστικά επιτελεία.

Η κυβέρνηση παρουσίασε τις κινήσεις Μπαλτάκου ως «προσωπικό παιχνίδι», ότι ο Σαμαράς και η ίδια δεν ήξεραν τίποτα, δεν έχουν σχέση με τις απόψεις Μπαλτάκου. Μάλιστα, η εισαγγελική έρευνα για την υπόθεση έγινε για να διαπιστωθεί αν έχει τελεστεί κακούργημα απ' τον Κασιδιάρη (παραβίαση του νόμου περί προσωπικών δεδομένων), όχι για τη στάση Μπαλτάκου. Ενώ μετά από επιστολή του Δένδια, η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου αποφάσισε ότι θα διώκονται για αυτόφωρο κακούργημα άσκησης βίας κατά της Βουλής και της κυβέρνησης όσοι μεταδώσουν ή σχολιάσουν νέο οπτικοακουστικό υλικό!

Όμως είναι αδύνατον να πιστέψει κανείς ότι ο γενικός γραμματέας της κυβέρνησης, προσωπική επιλογή, στενός συνεργάτης και φίλος του Σαμαρά συναντούσε αυτοβούλως βουλευτές της ΧΑ και συζητούσε τόσο σοβαρά μαζί τους. Ο Μπαλτάκος είχε κομβικό ρόλο στην κυβέρνηση, δεν ήταν ένας απλός υπάλληλος. Κανένα νομοσχέδιο, κανένα προεδρικό διάταγμα δεν προχωρούσε χωρίς τη δική του υπογραφή (με βάση το ν. 4147/13). Μέσα στα «καθήκοντά» του, όπως αποδεικνύεται, ήταν οι επαφές μεταξύ άλλων και με τη ΧΑ - για τις οποίες δε μπορούσε να λειτουργήσει παρά μόνο κατ' εντολή της κυβέρνησης ή μάλλον του ίδιου του Σαμαρά.

Ο Μπαλτάκος ήταν έτσι και αλλιώς μέλος του ακροδεξιού επιτελείου Σαμαρά, γνωστός για τις μισοφασιστικές και αντικομμουνιστικές του αντιλήψεις (είναι καταγεγραμμένες σε βιβλία του), καμουφλαρισμένες πίσω από μια προγονολατρεία. Ήταν από τους εμπνευστές της θεωρίας των δύο

άκρων, του κράτους έκτακτης ανάγκης, των ρατσιστικών νομοσχεδίων, της συνεργασίας ΝΔ-ΧΑ.

Η συνομιλία επιβεβαιώνει πολύ γλαφυρά (και μέσα από ένα ιδιαίτερα... φιλικό κλίμα ανάμεσα στους πρωταγωνιστές της!) μια σειρά από γεγονότα και διαπιστώσεις για την κυβέρνηση, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, τη ΧΑ, το αστικό πολιτικό σύστημα, τους κρατικούς μηχανισμούς.

Καταρχάς, την «ανοιχτή γραμμή» κυβέρνησης/ΝΔ και ΧΑ, συστήματος και ΧΑ. Η κυβέρνηση, ενώ υποτίθεται εναντιώνεται στα «άκρα», συνομιλεί με το ένα «άκρο» και μάλιστα στο «ναό» της δημοκρατίας, αμέσως μετά τη δολοφονία Φύσσα. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για παζάρι όπου ο Κασιδιάρης ζητάει από τον Μπαλτάκο παρέμβαση για να γλιτώσουν οι χρυσαυγίτες τις διώξεις. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι επιβεβαιώνεται το προηγούμενο καθεστώς **ασυλίας** εγκληματικών ενεργειών της ΧΑ από τις αστυνομικές και δικαστικές αρχές, της πολιτικής συνεννόησης μεταξύ κυβέρνησης -σίγουρα του ακροδεξιού επιτελείου Σαμαρά- και ΧΑ.

Από το ύψος και το περιεχόμενο φαίνεται ότι έχουν προηγηθεί και άλλες συνομιλίες (καταγεγραμμένες ή όχι, με τα ίδια ή άλλα «υψηλά» πρόσωπα) της κυβέρνησης/ΝΔ με το αγαπημένο τους «άκρο». Οι όροι όμως αλλάζουν με τη δολοφονία Φύσσα, όταν η ΝΔ αναγκάζεται να ελέγξει την ΧΑ για πολιτικούς και εκλογικούς λόγους και μετά από την πίεση του κινήματος. Αυτήν ακριβώς τη στροφή εκφράζει με απορία στο διάλογο ο Κασιδιάρης («τι μεσολάβησε και άλλαξε στάση ο Σαμαράς;»). Και βέβαια, η απάντηση Μπαλτάκου ότι ο Σαμαράς έδωσε εντολή σε Δένδια-Αθανασίου ν' αρχίσει η δίωξη της ΧΑ, δεν είναι παρά η μισή αλήθεια. Ολόκληρη η αλήθεια είναι ότι τόσο καιρό υπήρχε **συνκάλυψη**. Πατί προφανώς η κυβέρνηση και τα δικαστήρια δεν εφήφραν τις δολοφονίες και τους τραμπουκισμούς σε με-

τανάστες, αγωνιστές και αριστερούς κ.λπ. Απλώς μαζέψαν και συνέδεσαν κάποια απ' τα στοιχεία που είχαν καταχωριάζει στα συρτάρια τους. Οι δολοφόνοι χρυσαυγίτες δεν μπορούν να κλαψουρίζουν ότι είναι αθώοι!

Το βίντεο, επίσης, επηρεάζει τις πολιτικές διεργασίες που εκτείνονται από τη Δεξιά ως τον ακροδεξιό-φασιστικό χώρο. Μια πιο «σοβαρή» και «ελεγχόμενη» ΧΑ, νέα πολιτικά μορφώματα που θα προέρθουν από τη ΝΔ, η διεκδίκηση του εκλογικού ακροατηρίου της ΧΑ και των ANEL, η δημιουργία ενός νέου πολιτικού προσωπικού που θα εκφράζει το δόγμα «ευρώ, τάξη και ασφάλεια» (π.χ. σαμαρικό σχέδιο για αλλαγή ονόματος/συμβόλων της ΝΔ κ.α.) - αυτές οι τάσεις υπάρχουν και θα δούμε πως θα εκδηλωθούν μετά τις εκλογές.

Αυτό που αναδεικνύει το επίμαχο βίντεο δεν είναι μονάχα η ύπαρξη ενός «παρακράτους». Οι Μπαλτάκοι δεν είναι «σταγονίδια», που «μολύνουν το δημοκρατικό πολίτευμα», δεν είναι απλώς μια ακραία αυτονομημένη περίπτωση. Δεν έχουμε μόνο μια αλλοίωση του κοινοβουλευτισμού, των θεσμών κ.λπ., μια «ανάπηρη» δημοκρατία - αλλά αυτονόμηση συνολικά της πολιτικής ζωής και των αστικών κομμάτων από τις μάζες, τον εκφασισμό του πολιτικού λόγου και των κρατικών μηχανισμών (κατασταλτικών, δικωτικών), **ραγδαία μετάλλαξης της αστικής δημοκρατίας σε κοινοβουλευτική χούντα με άγρυπνο φύλακα το κράτος έκτακτης ανάγκης** (στηριγμένα σ' ένα κοινωνικό μπλοκ σύγχρονων δοσίλογων-μαυραγοριτών), τρομακτική συρρίκνωση των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών ελευθεριών.

Σ' αυτό το τοπίο, Μπαλτάκοι και Κασιδιάρηδες, μαζί με Σαμαράδες και Βενιζέλους, θα είναι τα πρώτα βιολιά και το μόνο που μπορεί να τους εμποδίσει είναι οι ταξικοί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, η σύγκρουση μαζί τους μέχρι την τελική νίκη.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μετά την εκλογική νίκη Ερντογάν

Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) του Ερντογάν έδωσε τη μάχη των δημοτικών εκλογών του Μάρτη εξαιρετικά απομονωμένο. Είχε εναντίον του σημαντικό κομμάτι του κρατικού μηχανισμού (που βρίσκεται βασικά κάτω απ' τον έλεγχο του δικτύου Γκιουλέν). Μεγάλο μέρος των ΜΜΕ, κύρια του διαδικτύου, που καθημερινά παρουσιάζουν νέα σκάνδαλα του κόμματος και της οικογένειάς του. Ως έναν βαθμό, τον ίδιο τον πρόεδρο Γκιουλ, που όλο και πιο συχνά αποστασιοποιείται (ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τη δικαιοσύνη και τη φήμιση των διαδικτυακών μέσων) για να διασωθεί πολιτικά. Για πρώτη φορά, μια αντιπολίτευση από παλιά κεμαλικά κόμματα (πολλά χρόνια ύστερα απ' τη νίκη του Ερντογάν επί του «κεμαλικού βαθθός κράτους»), που επιχειρούσε να εκμεταλλευτεί τους αγώνες της νεολαίας (πάρκο Γκεζί, απεργίες). Σύσσωμους τους ιμπεριαλιστές, με πρώτους τους αμερικάνους, που συνεργάζονται με το δίκτυο Γκιουλέν, στηρίζουν την αντιπολίτευση, αξιοποιούν τις προσβάσεις τους σε στρατό και μυστικές υπηρεσίες (βίντεο και ηχητικές συνομιλίες έχουν υποκλαπεί απ' τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ), για να εκθρονίσουν τον Ερντογάν, που αποτελεί πλέον γι' αυτούς «καμμένο χαρτί». Τέλος, σημαντικό κομμάτι της νεολαίας και των εργαζομένων στα αστικά κέντρα, που κινητοποιήθηκαν ενάντια στις συντηρητικές πολιτικές (φήμιση διαδικτύου, απαγόρευση εκτρώσεων, «ποινικοποίηση» ντεκολτέ, απαγόρευση φιλιών σε ανοιχτό χώρο), τη διαπλοκή, σήψη και διαφθορά, μαζί με την καταστροφή του περιβάλλοντος, που προκαλεί η νεοφιλελεύθερη «ανάπτυξη» του ΑΚΡ. Χωρίς όμως αυτοί οι αγώνες να έχουν βρει μια πολιτική διέξοδο, παρά την προσπάθεια του Κεμαλικών και ιδιαίτερα του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος (CHP) του Κιλιτσντάρογλου να τους εκμεταλλευτεί.

Ωστόσο, το ΑΚΡ πέτυχε σημαντική νίκη. Στους 2.131 δήμους, συγκέντρωσε περίπου 45% έναντι 27% του CHP και 17% του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης (MHP) του Μπαχτσελί, που είναι η βασική αντιπολίτευση, ενώ τα μειονοτικά κουρδικά κόμματα «Ειρήνη για τη Δημοκρατία» (BNP, πρόκειται στο PKK και τον Οτσαλάν) και «Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα» παρουσίασαν σημαντική σταθερότητα, διατηρώντας την υπεροχή στις κουρδικές περιοχές.

Το ΑΚΡ κέρδισε τους δύο μεγάλους δήμους, της Κωνσταντινούπολης (διαφορά 8%) και της Άγκυρας (παρά τις ενστάσεις της αντιπολίτευσης, αφού το αποτέλεσμα κρίθηκε για 32.000 ψήφους σε σύνολο 3 εκατομμυρίων!), ενώ το CHP διατήρησε τη Σμύρνη. Γενικά, ο Ερντογάν διατήρησε με μικρές απώλειες τα προπύργια του στην κεντρική και ανατολική Ανατολία. Το CHP κυριάρχησε πάλι σε Ανατολική Θράκη και μικρασιατικά παράλια, ενώ το MHP είχε μερικές απώλειες συμπεριλαμβανομένου ανάμεσα στο ΑΚΡ (του παίρνει τους «θρησκευόμενους» εθνικιστές) και το CHP (διεκδικεί τους «κοσμικούς» εθνικιστές). Η αντιπολίτευση παρέμεινε «στάσιμη», αδυνατώντας να εμπνεύσει τις λαϊκές μάζες. Σε αρκετές περιπτώσεις κινήθηκε δεξιότερα στον πολιτικό χάρτη, προκειμένου να κερδίσει συντηρητικές μάζες του ΑΚΡ, χάνοντας τη δυνατότητα να προσεταιριστεί τη ριζοσπαστική νεολαία.

Το ΑΚΡ και η ομάδα Ερντογάν είναι διεφθαρμένα, όπως όλα τα νεοφιλελεύθερα κόμματα. Ο Ερντογάν ακολούθησε τη γνωστή νεοφιλελεύθερη πολιτική, δημιούργησε μια νέα ισλαμική ελίτ που πλούτισε ασύδοτα σε βάρος της παλιάς, έφερε «ανάπτυξη» στην Ανατολία βγάζοντας τεράστιες μάζες από την απόλυτη φτώχεια αλλά ταυτόχρονα αυξάνοντας την εκμετάλλευσή τους, συντηρητικοποίησε αυτές τις μάζες γύρω απ' το Ισλάμ, δημιούργησε ένα δίκτυο κρατικής και κομματικής «φιλανθρωπίας» για να κατευνάσει τις αντιδράσεις στον ασύδοτο πλουτισμό της ισλαμικής ελίτ και της φαμίλιας του. Οι ψήφοι του ΑΚΡ είναι ψήφοι φτωχών εργαζομένων, συντηρητικών στη συνείδηση, που έχουν λίγα χρόνια προλεταριοποίησης και ελάχιστες πολιτικές, κοινωνικές και συνδικαλιστικές εμπειρίες, δεν έχουν υπολογιστές, δεν επικοινωνούν στο διαδίκτυο, ενώ αισθάνονται ότι Ερντογάν «έφαγε και κάτι, αλλά τουλάχιστον δουλεύει»!

Όμως η νίκη στις δημοτικές εκλογές δεν έλυσε τα χέρια του Ερντογάν. Η αλαζονική του στάση, η άγρια καταστολή έχει δημιουργήσει διχασμό στις μάζες. Είναι χαρακτηριστική η κατάσταση στο Οκμειντανί (γειτονιά στην κεντρική περιοχή Μπείόγλου, όπου ζουν κυρίως Αλεβίτες): με γκράφιτι οι κάτοικοι «απαγορεύουν την είσοδο στους φασίστες», ενώ αλλού τα συνθήματα λένε «εδώ θα γίνει τάφος κομμουνιστών» και «οι Μάρτυρες ποτέ δεν πεθαίνουν»! Δεύτερον, οι κινήσεις Ερντογάν μετά τη νίκη εντείνουν τη διαί-

ρηση. Αμέσως δήλωσε ότι θα διαλύσει το δίκτυο Γκιουλέν, συγκρούστηκε με το Συνταγματικό Δικαστήριο (όπου είχε στηριχτεί απέναντι στους κεμαλιστές!), εξήγγειλε έρευνα για τους υπουργούς που κατηγορούνται για σκάνδαλα (για να τρενάρι τις εξελίξεις για μετά τις προεδρικές εκλογές του Αυγούστου, όπου μάλλον θα είναι υποψήφιος), προωθεί νομοσχέδιο για τις μυστικές υπηρεσίες δίνοντας στη ΜΙΤ υπερεξουσίες και ελέγχοντάς την.

Τρίτον, τα σχέδιά του για μεταπήδηση στην προεδρία (με ταυτόχρονη αναβάθμισή της) μετατρέπουν ουσιαστικά το πολίτευμα σε προεδρευόμενη δημοκρατία. Με δεδομένη την απομόνωση του ΑΚΡ, μόνοι σύμμαχοι σ' αυτό μπορεί να είναι οι Κούρδοι. Τα κουρδικά κόμματα επεδίωξαν να μείνουν μακριά από την ενδοϊσλαμική αντιπαράθεση, ώστε ν' ανταλλάξουν την ψήφο τους με παραχωρήσεις στο Κουρδικό. Ωστόσο, κάθε τέτοια παραχώρηση δημιουργεί νέες αντιπαράθεσεις, ενώ απειλεί την εκλογική δύναμη του ΑΚΡ, αφού πολλοί πατριωτικοί ψήφοι θα μετατοπιστούν στο MHP. Γενικότερα, μια συμμαχία με τους Κούρδους αφήνει πολλά πράγματα ανοιχτά, αν λάβουμε υπόψη το ήδη «ανεξάρτητο κουρδικό κράτος» στο Βόρειο Ιράκ και τώρα στη βορειοανατολική Συρία. Γι' αυτό και υπάρχουν κάποιες σκέψεις να παραμείνει πρωθυπουργός και να ηγηθεί ο ίδιος στις βουλευτικές.

Τέταρτον, η επίθεση των ιμπεριαλιστών θα ενισχυθεί. Είναι πράγματι εντυπωσιακό πως υποκλάπηκαν συνομιλίες του Νταβούτογλου (υπουργός Εξωτερικών), του αρχηγού των μυστικών υπηρεσιών ΜΙΤ και του υπαρχηγού των ενόπλων δυνάμεων, που ουσιαστικά εξετάζουν τη δημιουργία έντασης με το «ισλαμικό κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε» (ISIL) στη Συρία, ακόμα και ως προβοκάτσια, ώστε να δικαιολογηθεί τουρκική επέμβαση στη Συρία! Τέτοιες συζητήσεις δεν μπορούν να υποκλαπούν παρά μόνο από μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, που τις διοχέτευσαν μέσω του δικτύου Γκιουλέν. Ακόμα είδαν το φως της δημοσιότητας άρθρα που θέλουν τη ΜΙΤ και τους φονταμενταλιστές συνίτες της Αλ Νούσρα στη Συρία (η ΜΙΤ τους εξοπλίζει και εκπαιδεύει) υπεύθυνου για την χρήση χημικών όπλων στην Γκούτα τον περασμένο Αύγουστο, όπου εκατοντάδες σύριοι πέθαναν, με στόχο να συρθούν οι ΗΠΑ σε πόλεμο στη Συρία! Αν και οι πληροφορίες διαψεύστηκαν απ' την Τουρκία και τις ΗΠΑ, είναι φανερό ότι οι τελευταίες θέλουν να ξεμπερδεύουν με τον Ερντογάν, που αμφισβητεί τις πολιτικές τους, διατηρεί σχέσεις με Ιράν, Κίνα και Ρωσία, αντιπαράθεται στο Ισραήλ, στηρίζει τους Αδελφούς Μουσουλμάνους στην Αίγυπτο.

Είναι βέβαιο ότι οι μυστικές υπηρεσίες της Τουρκίας και των ΗΠΑ εξυφαινουν τα πιο αποκρουστικά σενάρια για τους λαούς της περιοχής, αλλά επίσης και ότι σε καμία περίπτωση η ΜΙΤ δεν θ' ακολουθούσε από μόνη της ανοιχτά αντιαμερικανικές επιλογές. Μπορεί να προσπαθούσε να εξωθήσει τις ΗΠΑ στη μια ή την άλλη, αλλά δεν θα περνούσε σε άμεση δράση χωρίς την υποστήριξή τους. Αυτό σημαίνει ότι όλα αυτά τα σενάρια έχουν τη σφραγίδα τόσο των ΗΠΑ όσο και της ΜΙΤ, απλά τώρα βγαίνουν στη φορά αυτά που βολεύουν τους αμερικανούς, για ν' αξιοποιηθούν από την αντιπολίτευση. Είναι λοιπόν φανερό ότι ο Ερντογάν, παρά τη νίκη του, ακροβατεί σε τεταμένο σκοινί. Δεν θα ήταν λάθος να πούμε ότι η σύγκρουση αρχίζει από δω και πέρα.

Το κίνημα, κυρίως της νεολαίας, που αναπτύχθηκε με αφορμή το πάρκο Γκεζί, δεν μπόρεσε να εκφραστεί στις εκλογές, αλλά δεν έπαψε να υπάρχει, έστω κι αν φαίνεται να εντάχθηκε εν μέρει στην αντιπολίτευση, που είναι επίσης νεοφιλελεύθερη και συντηρητική. Μόνη διέξοδος για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία είναι η δημιουργία μεγάλων αγώνων, για την ικανοποίηση των αναγκών τους, ανοίγοντάς τον δρόμο για την αυτόνομη επέμβασή τους και στον πολιτικό στίβο.

στον κόσμο...

ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ

Αλλαγή σελίδας για τη χώρα μετά τον β' γύρο των προεδρικών εκλογών και τη σημαντική νίκη της κεντροαριστερής συμμαχίας ΡΑΚ (Κόμμα Δράσης Πολιτών) του νέου προέδρου Σολίς.

Στον α' γύρο (έγινε τον Φλεβάρη), ο Σολίς είχε συγκεντρώσει το 31%, έναντι 29% του αντιπάλου του Αράγια, του μέχρι πρότινος κυβερνώντος κεντροδεξιού PLN. Από τους υπόλοιπους, συνολικά 13 υποψήφιος, ο Βιλάλτα του αριστερού Frente Amplio (Πλατύ Μέτωπο), συγκέντρωσε το 17,2% και ο Γκεβέρα, του δεξιού Απελευθερωτικού Κινήματος, το 11,2%.

Ο Αράγια, βλέποντας ότι οι πιθανότητες να κερδίσει ήταν μηδαμινές, ανακοίνωσε ότι δεν θα συνεχίσει στον β' γύρο. Ωστόσο, με βάση το σύνταγμα, το PLN παρέμεινε υποχρεωτικά ενεργό και συμμετείχε στον β' γύρο, ενώ ο ίδιος κάλεσε την τελευταία στιγμή σε στήριξη στο ψηφοδέλιό του.

Η αποχή στον β' γύρο έφτασε το 43,6%. Ο Σολίς αναδείχτηκε νικητής με 77,87% και τον ψήφισε σύσσωμη η αντιπολίτευση, ενώ ο Αράγια -πρώην δήμαρχος της πρωτεύουσας Σαν Χοσέ- συγκέντρωσε το 22,3%. Ο Σολίς είναι ο πρώτος πρόεδρος της Κόστα Ρίκα που σπάει το μονοπώλιο των κομμάτων της δεξιάς, που μοιράζονταν την εξουσία από τη δεκαετία του 1960. Η προεκλογική του εκστρατεία βασίστηκε στο σύνθημα «Αλλαγή» και στην υπόσχεση πάταξης της διαφθοράς, που στιγμάτισε την κυβέρνηση της απερχόμενης προέδρου Τσιντσιγία. Δεσμεύθηκε να καταπολεμήσει τη διαφθορά και τις κοινωνικές ανισότητες, αλλά δηλώνει οπαδός της «ανοιχτής οικονομίας», της «ελεύθερης αγοράς» και των ξένων επενδύσεων...

ΚΕΝΤΡΟΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Άλλη μία ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση αποφάσισε στις 2/4 η Ε.Ε., στα πλαίσια της 4^{ης} συνόδου κορυφής Ε.Ε.-Αφρικής, με πρόσχημα την «ανθρωπιστική» εκστρατεία στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία.

Η ευρωπαϊκή δύναμη θα αριθμεί 1.000 στρατιώτες, θα τελεί υπό τη διοίκηση του γάλλου στρατηγού Φιλίπ Ποντιέ και θα έχει ως αποστολή τη φρούρηση του αεροδρομίου και των συνοικιών της πρωτεύουσας Μπανγκουί. Η απόφαση της Ε.Ε. είναι συνέχεια των αποφάσεων των συνόδων υπουργών Εξωτερικών στις 10 και 20 Ιανουαρίου για στρατιωτική επέμβαση, προς ενίσχυση των 2.000 στρατιωτών που έχει αναπτύξει η Γαλλία και των 6.500 της Αφρικανικής Ένωσης.

Στο ίδιο πλαίσιο, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ενέκρινε ομόφωνα στις 10/4 απόφαση για «ειρηνευτική» αποστολή 12.000 ανδρών στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία. Η απόφαση αναφέρει πως η αποστολή, που θα ονομάζεται «MINUSCA», δεν θα είναι έτοιμη πριν τα μέσα του ερχόμενου Σεπτεμβρίου. Επιπλέον, εξουσιοδοτεί τη νέα αποστολή των «κυανόκρανων» για χρήση πυρός με πρόσχημα την «προστασία αμάχων και την αποκατάσταση της ειρήνης, του νόμου και της τάξης», καθώς και τη δημιουργία κατάλληλων συνθηκών για τη διεξαγωγή «ελεύθερων και δίκαιων εκλογών»(!) ως τον Φλεβάρη του 2015.

Η επέμβαση θα δημιουργήσει άλλη μια ανοιχτή πληγή στην αφρικανική ήπειρο -που ήδη αιμορραγεί από την ένοπλη υπεράσπιση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων-, τη στιγμή που ήδη χιλιάδες άνθρωποι έχουν σκοτωθεί στα βίαια επεισόδια στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και πάνω από 1 εκ. έχουν εκτοπιστεί. Στις μάχες αυτές, χριστιανικές παραστρατιωτικές ομάδες προσπαθούν να πάρουν εκδίκηση για τις σφαγές, βιασμούς και λεηλασίες στις οποίες επιδίωξαν οι ισλαμιστές μισοφόροι από την άνοιξη, όταν η οργάνωσή τους «ΣΕΛΕΚΑ» ανέτρεψε την προηγούμενη αντιλαϊκή κυβέρνηση του Φρανσουά Μποζιζέ, βάζοντας στη θέση του τον αρχηγό της, Μισέλ Ντζοτόντια, που εμφανίζεται φιλικότερος προς τα γαλλικά μονοπώλια.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Λίγο πριν τις προεδρικές εκλογές

Για τις 26-27 Μαΐου ορίστηκαν οι προεδρικές εκλογές στην Αίγυπτο, με δύο – ως αυτή τη στιγμή – υποψήφιους: τον πανίσχυρο στρατηγό Αλ Σίσι, μέχρι πρότινος υπουργό Άμυνας, και τον νασεριστή Χαμντίν Σαμπάχι, που είχε έρθει τρίτος στις εκλογές του 2012, συσπειρώνοντας μεγάλο μέρος των κοινωνικών δυνάμεων που αναδείχτηκαν από τη λαϊκή εξέγερση, που ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2011 στην πλατεία Ταχρίρ.

Το σιδερένιο χέρι του «νέου» καθεστώτος

Καθόλου τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι, λίγες μέρες πριν την ανακοίνωση της ημερομηνίας των εκλογών, 529 μέλη των Αδελφών Μουσουλμάνων καταδικάστηκαν σε θάνατο για τη συμμετοχή τους σε επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, που οδήγησαν στον θάνατο δύο αστυνομικών. Οι διαδικασίες, προκλητικά συνοπτικές, κράτησαν μόλις δύο μέρες, χωρίς καν την παρουσία συνηγόρων υπεράσπισης. Άλλα 919 άτομα πρόκειται να δικαστούν σε ανάλογες μαζικές δίκες, ανάμεσά τους και ο Μοχάμεντ Μπάντι, ηγετικό στέλεχος των Αδελφών Μουσουλμάνων. Το μήνυμα είναι σαφές: αυτή θα είναι η αντιμετώπιση όσων δεν αποδέχονται το στρατιωτικό πραξικόπημα, την κυριαρχία του στρατού και τη νέα τάξη πραγμάτων που οικοδομείται στα θεμέλια του καθεστώτος που γκρέμισε η επανάσταση. Και είναι ένα μήνυμα που απευθύνεται τόσο στους Αδελφούς Μουσουλμάνους που δεν αναγνωρίζουν την ήττα τους, όσο και στις ριζοσπαστικές και επανα-

στατικές δυνάμεις που συνεχίζουν να διεκδικούν «Ψωμί, Ελευθερία και Κοινωνική Δικαιοσύνη», το σύνθημα που συμπύκνωσε τα αιτήματα του αιγυπτιακού λαού το Γενάρη του 2011. Το ίδιο μήνυμα στέλνει και η προκλητικά μεροληπτική αντιμετώπιση των οργάνων και υποστηρικτών του στρατιωτικού καθεστώτος, όπως των τεσσάρων αξιωματικών που κρίθηκαν ένοχοι για τον θάνατο 37 συλληφθέντων μουσουλμάνων από ασφυξία: ο ένας καταδικάστηκε σε 10 χρόνια κάθειρξη και οι άλλοι τρεις σε ένα έτος με αναστολή(!). Πολύ πιο κραυγαλέα, βέβαια, είναι η ίδια η περίπτωση του Μουμπάρακ, των γιων και των συνεργατών του, των οποίων η δίκη για δολοφονίες, επιθέσεις και διαφθορά εξελίσσεται σε ανάλογη παρωδία, με στόχο την απαλλαγή τους ή την επιβολή αστειών ποινών.

Ως συνήθως, ΟΗΕ, ΗΠΑ, ΕΕ κ.α. εξέφρασαν τη φρίκη και τον αποτροπιασμό τους για τη βάρβαρη διαδικασία και απόφαση και εκεί σταμάτησαν. Με τον ίδιο τρόπο αντιμετώπιζουν τις μαζικές συλλήψεις και φυλακίσεις (21.000 από τον περασμένο Ιούνιο μέχρι τον Ιανουάριο), τις σφαγές διαδηλωτών, ακτιβιστών και συνδικαλιστών (1.400 το ίδιο διάστημα), την αστυνομοκρατία, την εκτεταμένη χρήση βίας, την κατάφορη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα βασανιστήρια, τις δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων.

Η αντίσταση του λαού και των εργαζομένων

Παρόλο που η κυριαρχία της στρατιωτι-

κής χούντας φαίνεται να έχει επιβληθεί, πατώντας στην αποτυχία των Αδελφών Μουσουλμάνων να ανταποκριθούν στις προσδοκίες του εξεγερμένου αιγυπτιακού λαού, παρόλο που επικύρωσαν ένα Σύνταγμα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους, κατοχυρώνοντας την εξουσία και την αυθαιρεσία του στρατιωτικού καθεστώτος και περνώντας μια σειρά από αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, παρόλο, τέλος, που η επικράτηση του στρατηγού Αλ Σίσι στις προεδρικές εκλογές είναι σχεδόν δεδομένη, η νομιμοποίηση του καθεστώτος που έχει διαμορφωθεί με τη σύμπραξη του στρατού, των οικονομικών ελίτ που αναπτύχθηκαν επί Μουμπάρακ και των ιμπεριαλιστών κάθε άλλο παρά δεδομένη είναι. Η παλινόρθωση της διαφθοράς και της αυθαιρεσίας, η παγίωση και διόγκωση των κοινωνικών ανισοτήτων, η βάρβαρη καταστολή και καταπάτηση κάθε έννοιας δικαίου δεν μπορούν να κρύβονται για πολύ ακόμα πίσω από την ανάγκη για πολιτική, οικονομική και κοινωνική σταθερότητα, που χρησιμοποίησε το στρατιωτικό κατεστημένο για να αρπάξει την εξουσία.

Ήδη το λαϊκό και εργατικό κίνημα ανασυγκροτεί τις δυνάμεις του, ενώνεται και πάλι και καταφέρνει σημαντικά πλήγματα στο καθεστώς. Την τριετία 2011-2013, οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν περισσότερες διαδηλώσεις από ό,τι τα προηγούμενα 10 χρόνια μαζί. Τα αιτήματα δεν περιορίζονται σε αυξήσεις μισθών και καλύτερες συνθήκες εργασίας, αλλά αναφέρονται στον τρόπο διοίκησης, ιδίως στον δημόσιο τομέα, που χαρακτηρίζεται από διαφθορά και κακοδιαχεί-

ριση. Υποδειγματική υπήρξε η κατάληψη από τους εργαζόμενους των γραφείων διοίκησης της δημόσιας βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, που κράτησε 23 μέρες και υποχρέωσε τη χούντα να δεχτεί όλα τους τα αιτήματα, που περιλάμβαναν τον πλήρη έλεγχο της διαχείρισης της βιομηχανίας, την αλλαγή του τρόπου διαχείρισης και την πλήρη λειτουργία του εργοστασίου, που επί Μουμπάρακ είχε μειώσει την παραγωγή του και τους εργαζόμενους από 25.000 σε 12.000. Ανάλογες κινητοποιήσεις λαμβάνουν χώρα στο ιδιωτικοποιημένο εργοστάσιο σπόρων και λιπασμάτων Νουμπασίντ, όπου οι εργαζόμενοι ανέλαβαν μόνοι τους τη λειτουργία του, αρνούμενοι να υποκύψουν στην αυθαιρεσία και τις απειλές του ιδιώτη επενδυτή, με τον οποίο η κυβέρνηση βρίσκεται σε συνομιλίες. Σε εξέλιξη βρίσκονται και οι κινητοποιήσεις των νοσοκομειακών, ενώ πέρα από την άνοδο των αγώνων σημαντική είναι και η τάση συντονισμού τους.

Έτσι, η κυβέρνηση, παρά κάποιες παραχωρήσεις, όπως η θεσμοθέτηση κατώτατου μισθού, έστω και μόνο στον δημόσιο τομέα, ή η τοποθέτηση στη θέση του υπουργού Εργασίας του Καμάλ Αμπού Εϊτά, ηγέτη της Ομοσπονδίας Ανεξάρτητων Συνδικάτων που δημιουργήθηκε το 2010 ως απάντηση στην πλήρως ελεγχόμενη από το καθεστώς ομοσπονδία, δεν κατάφερε να ελέγξει τις εργατικές κινητοποιήσεις. Η ελπίδα για κοινωνική αλλαγή που γεννήθηκε με την Αραβική Άνοιξη όχι μόνο δεν έχει σβήσει, αλλά εξελίσσεται και ωριμάζει. Το ζητούμενο παραμένει πάντα η οργάνωση και ο συντονισμός των δυνάμεων του κινήματος με βάση ένα πραγματικά ριζοσπαστικό και επαναστατικό πρόγραμμα.

■ Μαρία Κτιστάκη

30 χρόνια από την απεργία των βρετανών ανθρακωρύχων

Τον Μάρτη του 1984 ξεκίνησε η απεργία των βρετανών ανθρακωρύχων ενάντια στην κυβέρνηση της Μάργκαρετ Θάτσερ, που θα κρατούσε έναν ολόκληρο χρόνο. Οι ανθρακωρύχοι είχαν μακρά παράδοση σκληρών αγώνων και μάλιστα το 1974, μια μεγάλη απεργία τους όχι μόνο έληξε νικηφόρα αλλά προκάλεσε και την πτώση της κυβέρνησης των Συντηρητικών. Όμως η κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος που ακολούθησε, όχι μόνο διέψευσε τις προσδοκίες της εργατικής τάξης, αλλά πήρε και μέτρα λιτότητας λόγω της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Η απογοήτευση των εργαζομένων οδήγησε στην άνετη επικράτηση της Θάτσερ και των Συντηρητικών στις εκλογές του 1979 και του 1983.

Η Θάτσερ μαζί με τον Ρήγκαν στις ΗΠΑ ήταν οι πρωτοπόροι του νεοφιλελευθερισμού, της βάρβαρης νέας πολιτικής που προωθούσε ο παγκόσμιος καπιταλισμός για να φορτώσει την κρίση του στις πλάτες των εργαζομένων. Ωστόσο, για να περάσει έπρεπε να συντριβούν τα ισχυρά συνδικάτα. Στις 6 Μάρτη 1984 η Βρετανική Υπηρεσία Άνθρα-

κα ανακοίνωσε το κλείσιμο 20 ορυχείων, που θα οδηγούσε σε 24.000 απολύσεις, ενώ ήδη την προηγούμενη χρονιά είχαν γίνει άλλες είκοσι χιλιάδες απολύσεις. Στις 12 Μάρτη το συνδικάτο των ανθρακωρύχων (NUM) κήρυξε πανεθνική απεργία διαρκείας. Μέσα σε τρεις μέρες οι απεργιοί σταμάτησαν τη λειτουργία 140 ορυχείων από τα 170 που κάλυπτε το συνδικάτο. Ο κορμός της απεργίας ήταν τα ορυχεία σε Σκωτία, Ουαλία και βόρεια Αγγλία, με πρωταγωνιστές νέους μαχητικούς εργάτες. Τα αιτήματα περιλάμβαναν την ακύρωση των κλεισιμάτων ορυχείων, τον εκσυγχρονισμό της εθνικής βιομηχανίας άνθρακα με κρατική ενίσχυση και τη συνταξιοδότηση στα 55 χρόνια.

Βασικό χαρακτηριστικό της απεργίας ήταν οι απεργιακές φρουρές. Η συμμετοχή έφτασε γρήγορα κοντά στο 90%. Αρχικά η Θάτσερ προσπάθησε να σπάσει την απεργία με υποσχέσεις για μεγάλες αποζημιώσεις στους απολυμένους, χωρίς αποτέλεσμα. Έτσι κατέφυγε στη βάρβαρη καταστολή, επιστρατεύοντας τριάντα χιλιάδες αστυνομικούς για το σπάσιμο των απεργιακών φρουρών. Οι ανθρακωρύχοι όχι μόνο δεν λύγισαν, αλλά με ακόμα μεγαλύτερη συμμετοχή και μαχητικότητα τσάκισαν κάθε απεργοσπαστικό μηχανισμό. Μέσα σε δύο μήνες, οι συνέπειες της απεργίας άρχισαν να γίνονται ιδιαίτερα αισθητές στους κρίσιμους τομείς της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, της χαλυβουργίας και της αυτοκινητοβιομηχανίας. Η επόμενη κίνηση της Θάτσερ ήταν να αδειάσει τις κρατικές αποθήκες από τα αποθέματα άνθρακα, ώστε να μεταφερθούν στα εργοστάσια με τρένα και φορτηγά. Οι ανθρακωρύχοι απάντησαν με αποκλεισμό των αποθηκών, δίνοντας καθημερινά σκληρές μάχες με

την αστυνομία και τους απεργοσπάστες. Οι τραυματισμοί και οι συλλήψεις ανήλθαν σε πολλές χιλιάδες μέχρι το τέλος της απεργίας, ενώ ένας απεργός σκοτώθηκε από τούβλο στο κεφάλι που πέταξε απεργοσπάστης.

Όσο όμως οι μήνες περνούσαν και οι απεργιοί δεν λύγισαν, κέρδιζαν συνεχώς συμπάρασταση και η απεργία έπαιρνε χαρακτηριστικά συνολικής ταξικής σύγκρουσης. Με τις απεργιακές φρουρές σε σταθμούς τρένων και λιμάνια, οι ανθρακωρύχοι πέτυχαν να προκαλέσουν απεργίες συμπάραστασης από σιδηροδρομικούς και λιμενεργάτες. Ανάλογες κινητοποιήσεις έγιναν αργότερα και από φοιτητές, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους σε γραφεία και μαγαζιά, δημόσιους υπαλλήλους και οδηγούς υπεραστικών λεωφορείων. Καθοριστική για την αντοχή της απεργίας ήταν βέβαια η οικονομική συμπάρασταση. Εθελοντές με κονκάρδες μάζευαν χρήματα σε δρόμους και πλατείες, υπάλληλοι σούπερ μάρκετ συγκέντρωναν τρόφιμα, ενώ συνδικάτα από όλη την Ευρώπη έστελναν οικονομική ενίσχυση. Καθώς η κυβέρνηση δέσμευσε τα χρήματα του συνδικάτου, η διανομή της βοήθειας στους απεργούς γινόταν χέρι με χέρι ή με φορτηγάκια. Οι γυναίκες των ανθρακωρύχων, εκτός από τις οικονομικές εξορμήσεις, οργάνωναν συλλογικές κουζίνες για όλες τις οικογένειες των απεργών και κρατούσαν τα παιδιά με βάρδιες. Σύντομα μάλιστα απαίτησαν να πηγαίνουν και εκείνες στις απεργιακές φρουρές, ενώ πολλές ταξίδευαν σε άλλες χώρες για να μιλήσουν σε συγκεντρώσεις ενίσχυσης της απεργίας. Έτσι, έσπασαν μέσα στον αγώνα και οι προκαταλήψεις για τον ρόλο της γυναίκας και οι διαίρεσεις μεταξύ των δύο φύλων.

Όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, από

απόρρητα έγγραφα της εποχής, η απεργία των ανθρακωρύχων είχε φέρει σε τόσο δύσκολη θέση τη Θάτσερ, που ετοιμάζε ως έσχατη λύση τη μεταφορά του άνθρακα με οχήματα του στρατού. Το ίδιο θα γινόταν και με βασικά τρόφιμα, αν συνεχιζόταν η απεργία λιμενεργατών και σιδηροδρομικών. Όμως δυστυχώς η ηρωική απεργία, που δεν λύγισε από τη θατσερική βαρβαρότητα, προδόθηκε από τους γραφειοκράτες του Εργατικού Κόμματος, που ασκούσαν σχεδόν καθολικό έλεγχο στα συνδικάτα. Τον Μάρτη του 1985, η ηγεσία του συνδικάτου NUM ανακοίνωσε τη λήξη της απεργίας, χωρίς καν να παζαρέψει κάποιες παραχωρήσεις από την κυβέρνηση. Καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας, οι γραφειοκράτες ηγέτες κρατούσαν διασπασμένες τις δυνάμεις των απεργών κατά περιοχή, χωρίς πανεθνικό συντονισμό. Παράλληλα, η ηγεσία των Εργατικών και η γραφειοκρατία των άλλων συνδικάτων όχι μόνο δεν έκαναν τίποτα για να στηρίξουν την απεργία σε πολιτικό ή πρακτικό επίπεδο, αλλά εμπόδιζαν με κάθε τρόπο οποιαδήποτε προσπάθεια εξάπλωσης της σε άλλους κλάδους.

Οι συνέπειες της ήττας ήταν ολέθριες για τη βρετανική εργατική τάξη. Μετά από αλληλέλληλες επιθέσεις της Θάτσερ αλλά και του «άξιου» συνεχιστή της Τόνι Μπλερ, έχασε σχεδόν όλες τις κατακτήσεις της, χωρίς ουσιαστική αντίσταση. Σήμερα, που το βρετανικό εργατικό κίνημα αρχίζει να ανασυγκροτείται, απέναντι στη βάρβαρη πολιτική της κυβέρνησης Κάμερον, αξίζει να ανατρέξει στις καλύτερες παραδόσεις του και τα διδάγματα που αναδείχθηκαν κατά την ιστορική απεργία των ανθρακωρύχων.

■ Γιάννης Χαλάς

Αφιέρωμα - Σειρά άρθρων ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ε.Ε. (γ' μέρος)

Σε καθεστώς «αποικίας χρέους»

■ Σταύρος Σκεύος

Η έκρηξη της χρεοκοπίας και η είσοδος στο καθεστώς των Μνημονίων και της Τρόικας από το 2010, ως εκδήλωση της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού σε ανώτερο επίπεδο, συνοδεύεται και από μια ποιοτική διαφοροποίηση στις σχέσεις του με την Ε.Ε./Ευρωζώνη, δηλαδή τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορεί πλέον ούτε γι' αστέιο να θεωρείται ένας πιο ασθενής μεν αλλά τυπικά «ισότιμος» εταίρος – παρά μόνο ο χρεοκοπημένος αδύναμος κρίκος, που η σωτηρία του (να παραμείνει σε Ευρωζώνη/Ε.Ε. αλλά ακόμα και να διασωθεί ως καπιταλισμός) εξαρτάται απόλυτα απ' τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και ειδικότερα την ηγεμονική Γερμανία, τους σχεδιασμούς και τις προτεραιότητές τους.

Έτσι, η έλευση των Μνημονίων και της Τρόικας σηματοδοτεί τη ραγδαία υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού στο διεθνή καταμερισμό εργασίας γενικά και στο εσωτερικό της Ευρωζώνης/Ε.Ε. ειδικότερα. Τα στοιχεία που αποτυπώνουν – αν και μόνο εν μέρει – την οικονομική καταστροφή των τεσσάρων χρόνων Μνημονίων, ειδικότερα των παραγωγικών βάσεων του ελληνικού καπιταλισμού (επομένως και όποιας μελλοντικής δυνατότητας ανάπτυξης), απαντώνται πλέον σε θλιβερή αφθονία και χειροτερεύουν διαρκώς. [1]

Σήμερα, η κατάσταση έχει προχωρήσει πολύ από την προηγούμενη «έμμεση» εξάρτηση του ελληνικού καπιταλισμού απ' την Ε.Ε./Ευρωζώνη, όταν ένα σημαντικό μέρος της ασθενούς ανάπτυξης των χρόνων 1994–2008 και γενικά της συσσώρευσης του κεφαλαίου στην Ελλάδα εξαρτώνταν απ' τη ροή δανειακών κεφαλαίων απ' τις χώρες του ευρωπαϊκού «κέντρου» και κοινοτικών επιδοτήσεων (π.χ. ΕΣΠΑ) – χρήματα, βέβαια, που επέστρεφαν πολλαπλάσια στους διεθνείς τοκογλύφους και στις ευρωπαϊκές πολυεθνικές (με την αποπληρωμή τόκων/χρεολυσίων και τις εισαγωγές προϊόντων). Η εξάρτηση του ελληνικού καπιταλισμού από την άμεση «διασωλήνηση» του στο μηχανισμό των Μνημονίων και των δανείων Ε.Ε.–ΔΝΤ, σημαίνει ουσιαστικά τη μετατροπή του σε «αποικία χρέους», όπου για τη διάσωση του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος απαιτείται να παραχωρήσει και ένα μέρος της λεγόμενης «εθνικής κυριαρχίας» του.

Η ελληνική μπουρζουαζία, έχοντας εδώ και καιρό εγκαταλείψει κάθε σκέψη για έναν έστω και σχετικά αυτόνομο ρόλο στο διεθνή καταμερισμό εργασίας και επομένως διατήρησης κάποιας αξιολογής παραγωγικής βάσης, έχει πλήρως αποδεχτεί αυτή την κατάσταση. Όχι βέβαια από κάποια μεταφυσική τάση «ξενοδοουλείας», αλλά επειδή αυτό είναι σήμερα το τίμημα που απαιτείται για να παραμείνει στην εξουσία με τη βοήθεια των

ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Ταυτόχρονα, αυτό σημαίνει ότι ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν γίνεται πιο «ανταγωνιστικός», όχι μόνο δεν μπαίνει σε οποιαδήποτε «ανάκαμψη» (παρά την αντεργατική κτηνωδία των Μνημονίων, την πτώση των μισθών κ.λπ.), αλλά η προοπτική του είναι μόνο αυτή μιας διαρκούς **υπανάπτυξης νέου τύπου** – που προσιδιάζει σε λατινοαμερικάνικες χώρες προηγούμενων δεκαετιών από την άποψη της οικονομικής δομής ή στην υποσαχάρια Αφρική από την άποψη του βιοτικού επιπέδου. Το κόστος για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία θα είναι –είναι ήδη– κυριολεκτικά αιματηρό...

Είναι αυτή η πορεία, «η βοήθεια των εταίρων μας» για τη διατήρηση της «ευρωπαϊκής πορείας της χώρας», διασφαλισμένη για την ελληνική μπουρζουαζία; Το μόνο σίγουρο είναι ότι μια τέτοια πορεία απαιτεί εξοντωτικά Μνημόνια Διαρκείας, βάθμα της επιτήρησης κ.λπ. (π.χ. με το Σύμφωνο για το Ευρώ). Από κει και πέρα, όμως, **όλα θα κριθούν** από την πορεία της καπιταλιστικής κρίσης σε Ευρωζώνη/Ε.Ε. και διεθνώς. Δομική κρίση του καπιταλισμού σημαίνει ακριβώς ότι τα λεφτά δεν φτάνουν για να σωθούν όλοι, ότι τα «κανόνια»/χρεοκοπίες – και μάλιστα τα μεγάλα – είναι μπροστά μας, όποιους μηχανισμούς κι αν επιστρατεύσει το καπιταλιστικό σύστημα. Σε μια τέτοια προοπτική, που για την Ευρωζώνη/Ε.Ε. –όπου η κρίση εξαπλώνεται και βαθαίνει– μόνο μακρινή δεν είναι, που οι φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό τους βαθαίνουν, το μόνο που δεν μπορεί ν' αποκλειστεί είναι μια διακοπή της «διασωλήνησης» του ελληνικού καπιταλισμού. [2] Μια επιδείνωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ακόμα και όχι άμεσα οικονομική (π.χ. Ουκρανία), η χειροτέρευση της κατάστασης σε κάποια σημαντική χώρα (π.χ. Γαλλία) κ.λπ. θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε κάτι τέτοιο. Άλλωστε, οι προστριβές του ΔΝΤ με την Ευρωζώνη για τη συμμετοχή (ύψος, όροι κ.λπ.) στο «ελληνικό πρόγραμμα», αντανακλούν ακριβώς αυτές τις αντιθέσεις. Μ' αυτή την έννοια, παρά το αντίτιμο της τρομακτικής οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής, **ούτε και η παραμονή του ελληνικού καπιταλισμού σε Ευρωζώνη/Ε.Ε. μπορεί να θεωρείται δεδομένη, κάθε άλλο.**

Κρίση της αστικής εξουσίας και Ε.Ε.

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού είναι δομική, δεν είναι «δημιούργημα» της Ε.Ε./Ευρωζώνης. Ωστόσο, η συμμετοχή του σ' αυτές χειροτέρευσε την κρίση, προσδίδοντας της και ορισμένες ιδιαίτερες μορφές. Ο ειδικός ρόλος της Ε.Ε./Ευρωζώνης στην κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, η ειδική σχέση της ελληνικής μπουρζουαζίας με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, δημιουργούν πρόσθετες πλευρές στην αδυναμία διαχείρισης της κρίσης – και επομένως στο βάθμα της πολιτικής κρίσης, μέχρι του σημείου της κρίσης της αστικής εξουσίας.

Συνοπτικά, έχουμε μια βαθύτατη κρίση των ιδεολογημάτων του λεγόμενου «ευρωπαϊσμού», που αποτέλεσε **βασικό πυλώνα** της αστικής ιδεολογίας και της

μεταπολιτευτικής σταθερότητας του ελληνικού καπιταλισμού. Σήμερα, στα μάτια πλατιών μαζών:

– Η Ε.Ε./Ευρωζώνη αποδεικνύεται ότι όχι μόνο δεν είναι «εταίρος» που προσφέρει ανιδιοτελή βοήθεια ή παράγοντας «ευημερίας», αλλά ότι αδιόστακα, σαν άλλος κανίβαλος οδηγεί την οικονομία στην καταστροφή, την κοινωνία στην ανθρωπιστική κρίση (Μνημόνια, αποπληρωμή των «δανειστών» κ.λπ.).

– Η Ε.Ε. συνδέεται μ' ένα τυραννικό καθεστώς, όπου όχι μόνο τα όργανα, οι θεσμοί της κ.λπ. δεν εκλέγονται και δεν ελέγχονται, αλλά επιβάλλει μια στυγνή **κηδεμονία/εποπτεία** νεοαποικιακού τύπου (βλ. και Κύπρος), καταργώντας κάθε έννοια «λαϊκής κυριαρχίας» και ακόμα «εθνικής κυριαρχίας». Παράλληλη μ' αυτή τη διαδικασία είναι η μετατροπή των αστικών επιτελείων και κομμάτων σε ανοιχτούς εντολοδόχους της Ε.Ε. και των «δανειστών», επομένως το κοινωνικό αδυνάτισμα, η ιδεολογική/πολιτική αποσύνθεσή τους, η πολιτική κρίση κ.λπ.

– Η Ε.Ε. εμφανίζεται ως θανάσιμος εχθρός των δημοκρατικών ελευθεριών των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων. Όχι μόνο με «απόμακρες» οδηγίες, «αντιπρομοκρατικούς» νόμους, ειδικές μονάδες επέμβασης του Ευρωστρατού κ.λπ. (με πολύ πρακτικές συνέπειες, όμως, σήμερα ή στο σύντομο μέλλον, ενάντια στους ταξικούς αγώνες!). Αλλά με υποδείξεις και εκβιασμούς στον ελληνικό λαό να «προσέχει» τι ψηφίζει, ανοιχτή υποστήριξη της συγκυβέρνησης της κοινωνικής μειοψηφίας (πιο μπροστά, με το διόρισμό του βοναπάρτη Παπαδήμου ως πρωθυπουργού υπό την υψηλή εποπτεία της Ε.Ε.) και ακόμα με τις μόλις συγκαλυμμένες απειλές αξιωματούχων της Ε.Ε. για δικτατορίες στις χώρες του Νότου ή προσφάτως με το ανέβασμα φασιστών στην κυβέρνηση του Κιέβου (Ουκρανία)! Θα ήταν θανάσιμη αυταπάτη να νομίζει κανείς ότι οι λύκοι της «δημοκρατικής» Ε.Ε. δεν θα επιχειρήσουν κάθε εκβιασμό ή και πραξικόπημα ενάντια στα εργατικά κινήματα και τους λαούς που θα «απειθαρχήσουν» στις εντολές τους!

Η προσπάθεια του αστικού μπλοκ, της «συμμορίας του Ευρώ» να επιβάλλει στις σημερινές συνθήκες το δόγμα της «ευρωπαϊκής πορείας» και των «διεθνών δεσμεύσεων» της Ελλάδας, οδηγεί σε **στρατοπεδική διαίρεση** της ελληνικής κοινωνίας, ανάμεσα σε «φιλοευρωπαίους» (οι σύγχρονοι «εθνικόφρονες») και στο διαβολικό «λόμπι της δραχμής» (κατά τους αλήστου μνήμης «κομμουνιστοσυμμορίτες»)!. Όσο η κρίση βαθαίνει, αυτή η σταυροφορία των αστικών επιτελείων μπορεί να γίνει παράγοντας απομόνωσης τους και αντίστοιχα ριζοσπαστικοποίησης των εργατικών και λαϊκών μαζών, που θα επιδιώκουν να επιβάλλουν τις δικές τους λύσεις, ερχόμενοι αναγκαστικά σε σύγκρουση με το «τείχος» της Ε.Ε./Ευρωζώνης που έχει ορθωθεί μπροστά τους.

Η πάλη για έξοδο από Ευρώ/Ε.Ε.

Η εργατική τάξη πλήρωσε πανάκριβα τη συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού στην ΕΟΚ/Ε.Ε. Ιδιαίτερα με τα κριτήρια και τη Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992) και τη Λευκή Βίβλο, αργότερα με τη Συνθήκη της Λισαβόνας, τις «κοινοτικές οδηγίες» κ.λπ., η Ε.Ε. αναδείχθηκε σε **ενορηστρωτή** μιας τεράστιας επίθεσης του κεφαλαίου ενά-

ντα στις κατακτήσεις 150 χρόνων του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη: μισθοί, συλλογικές συμβάσεις, εργασιακές σχέσεις («ευέλικτη» απασχόληση κ.λπ.), δημόσια συστήματα κοινωνικής ασφάλισης, υγείας και παιδείας, δημόσια αγαθά (ενέργεια, τηλεπικοινωνίες κ.λπ.). Η σφροδρότητα αυτής της επίθεσης ήταν ιδιαίτερα μεγάλη για την ελληνική εργατική τάξη, που ζεύτηκε στην πορεία του «εθνικού στόχου» της συμμετοχής του ελληνικού καπιταλισμού στο Ευρώ – και σήμερα εξοντώνεται στο όνομα της παραμονής σ' αυτό.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, η πάλη για έξοδο από Ευρώ/Ε.Ε. είναι **αναπόσπαστο στοιχείο** του προγράμματος για μια εργατική, σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση. Για να σπάσει ο ασφυκτικός κύκλος των Μνημονίων, των ευρωσυμφωνιών, της επιτήρησης και ν' ανοίξει το εργατικό κίνημα το δρόμο μιας αντικαπιταλιστικής πολιτικής. Για ν' αδυνατίσει ένα βασικό στήριγμα της ελληνικής αστικής τάξης, πράγμα που αντικειμενικά θα είναι μια πρόοδος για το άνοιγμα μιας επαναστατικής διαδικασίας στην Ελλάδα. Μ' αυτή την έννοια, κάθε αποσιώπηση αυτού του στόχου, πολύ περισσότερο η τοποθέτηση «πάση θυσία στο Ευρώ», δεν είναι απλά λανθασμένες και ρεφορμιστικές, αλλά εγκληματικές για την εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, γιατί σημαίνουν ενσωμάτωση στο αστικό καθεστώς, αποδοχή των εργαλείων διατήρησης του Ευρώ και της Ε.Ε., των Μνημονίων, της επιτήρησης κ.λπ.

Ταυτόχρονα, είναι απαραίτητο ν' αποκρούσουμε κάθε περιορισμό της πάλης των μαζών σ' ένα ξερό «έξω από Ευρώ/Ε.Ε.», πολύ περισσότερο αν συνδέεται με άρνηση κάθε διεθνοιστικής αναφοράς ή του στρατηγικού στόχου των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης, με αυταπάτες περί εθνικού απομονωτισμού, με τσαρλατανισμούς περί άμεσης λύσης των προβλημάτων μέσω επιστροφής στη δραχμή κ.λπ. Η αντιμετώπιση της κρίσης μπορεί να γίνει μόνο στη ρίζα της, που δεν είναι άλλη από το καπιταλιστικό σύστημα και επομένως απαιτεί μια αντικαπιταλιστική πολιτική και τη σοσιαλιστική επανάσταση. Είναι αστεία κάθε απόπειρα να διαχωριστεί ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας για έξοδο από Ευρώ/Ε.Ε. από τον αντικαπιταλιστικό, στο όνομα κάποιας φανταστικής «εθνικής ανεξαρτησίας» κ.λπ. Το **αναγκαίο και σωστό** σύνθημα «Έξω από Ευρώ/Ε.Ε.» πρέπει να είναι για τους επαναστάτες μαρξιστές **ένα μέρος** του συνολικού προγράμματος για τη σοσιαλιστική επανάσταση, τη μόνη πραγματική διέξοδο – και ως τέτοιο παλεύουμε να υιοθετηθεί από το εργατικό κίνημα και τις μάζες.

Σημειώσεις

[1] Βλ. αναλυτικότερα στο άρθρο «4 χρόνια Μνημόνια».

[2] Μια πρόγευση ήταν π.χ. οι «επιτυχίες» της τότε τρικομματικής συγκυβέρνησης στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. το Φεβρουάριο του 2013, όπου αποφασίστηκε ο νέος προϋπολογισμός της Ε.Ε. Σύμφωνα μ' αυτόν, η Ελλάδα εισπράττει («αναπτυξιακά» κονδύλια και αγροτικές επιδοτήσεις) 6–8 δις ευρώ λιγότερα απ' ό,τι στον προηγούμενο – μια μείωση 25% ως 33%.

20 χρόνια από τη γενοκτονία στη Ρουάντα

Στις 6 Απριλίου συμπληρώθηκαν 20 χρόνια από τη γενοκτονία των Τούτσι στη Ρουάντα, μια από τις χειρότερες στην ιστορία, οργανωμένη από ένα δικτατορικό καθεστώς με την ανοιχτή στήριξη του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Με κροκοδείλια δάκρυα και τυμπανοκρουσίες περί «δικαιοσύνης και ειρήνης», οι ιμπεριαλιστές και η «διεθνής κοινότητα» προσπάθησαν να αποκρύψουν τις ευθύνες τους για αυτή την τρομερή σφαγή με μια εκδήλωση μνήμης, προκαλώντας αηδία και αποστροφή στους εργαζόμενους και τους λαούς όλου του κόσμου.

«Σε αυτές τις χώρες, η γενοκτονία δεν είναι κάτι σημαντικό», δήλωσε ο «σοσιαλιστής» Φρανσουά Μιτεράν το 1994, με τον ίδιο ήρεμο τόνο που σήμερα ένας άλλος «σοσιαλιστής», ο Ολάντ, ακύρωσε θιγμένος τη συμμετοχή της Γαλλίας στις εκδηλώσεις μνήμης.

Η γενοκτονία της Ρουάντα ήταν μια μαζική σφαγή της φυλής των Τούτσι από τη φυλή των Χούτου. Αποτέλεσε κομμάτι ενός εμφυλίου πολέμου, που ξεκίνησε το 1990, μεταξύ της ελεγχόμενης από τους Χούτου κυβέρνησης και του Πατριωτικού Μετώπου της Ρουάντα (ΠΜΡ), που αποτελούνταν κυρίως από Τούτσι που είχαν καταφύγει στην Ουγκάντα μετά από προηγούμενες διώξεις από τους Χούτου.

Οι Χούτου, με ηγέτη τον Χαμπιαριμάντα, κατέλαβαν την εξουσία με πραξικόπημα το 1973. Από το 1975 η Γαλλία υπογράφει συμφωνίες με αυτή τη δικτατορία για τον εξοπλισμό της χωροφυλακής της, ενώ όταν άρχισε η ένοπλη αντίσταση των Τούτσι και η στρατιωτική επέλαση του ΠΜΡ, ο γαλλικός στρατός δημιούργησε, εκπαιδευσε και εξόπλισε μαζικά τον στρατό των Χούτου. Παρόλο που το 1993 συμφωνήθηκε κατάπαυση του πυρός, που υποτίθεται ότι θα οδηγούσε σε συγκυβέρνηση των Χούτου και του ΠΜΡ, το καθεστώς του Χαμπιαριμάντα μαζί με τους γάλλους ιμπε-

ριαλιστές οργάνωσε συστηματικά παρακρατικές πολιτοφυλακές και δημιούργησε «λίστες θανάτου» για εκατοντάδες χιλιάδες αντιπάλους.

Η αφορμή δεν άργησε να έρθει. Στις 6 Απριλίου 1994 καταρρίφθηκε το αεροπλάνο που μετέφερε τον Χαμπιαριμάντα και σκοτώθηκαν όλοι οι επιβαίνοντες. Η πρώτη πράξη της νέας κυβέρνησης, που σχηματίστηκε στα σαλόνια της Γαλλικής Πρεσβείας, ήταν να καλέσει σε εξόπλιση των Τούτσι. Για να αφήσει τα χέρια ελεύθερα στους δολοφόνους, η Γαλλία έπεισε τον ΟΗΕ να αποσύρει το μεγαλύτερο μέρος των ειρηνευτικών δυνάμεων από τη Ρουάντα, ενώ ο γαλλικός στρατός εκκένωσε τη χώρα από τους γάλλους υπηκόους, αφήνοντας ανοιχτό τον δρόμο για τη σφαγή. Στρατός, αστυνομία και παρακρατικές πολιτοφυλακές εκτέλεσαν πρόσωπα-κλειδιά των Τούτσι και μετριοπαθείς ηγέτες των Χούτου και έστησαν σημεία ελέγχου σκοτώνοντας όλους τους Τούτσι που έβρισκαν μπροστά τους. Μέσα σε 100 μέρες εξοντώθηκαν περίπου 800.000 Τούτσι, δηλαδή το 20% του πληθυσμού της χώρας και το 70% του πληθυσμού των Τούτσι.

Ούτε μία ημέρα κατά τη διάρκεια των τριών μηνών της φρίκης δεν σταμάτησαν οι διπλωματικές επισκέψεις και οι πολιτικές σχέσεις της Γαλλίας με τη Ρουάντα, όπως φυσικά και οι προμήθειες όπλων και κεφαλαίων στους δολοφόνους. Οι Γάλλοι αξιωματικοί όχι μόνο εκπαιδευσαν τις δυνάμεις που συμμετείχαν στη γενοκτονία, αλλά πολλοί επιζώντες μαρτυρούν την παρουσία τους στα σημεία ελέγχου, όπου συμμετείχαν στην επιλογή των θυμάτων και στο κνήγι όσων προσπαθούσαν να βγουν από τη χώρα. Όταν μάλιστα τον Ιούνιο του 1994 η νίκη του ΠΜΡ γινόταν όλο και πιο εμφανής, η γαλλική κυβέρνηση, με πρόφαση «ανθρωπιστικούς λόγους», εισέβαλε στη Ρουάντα, προσπαθώντας να αποτρέψει την πτώση του καθεστώτος. Έτσι, οι υπεύθυνοι της γενοκτονίας μπόρεσαν να διαφύγουν σε στρατόπεδα

προσφύγων, όπου οι Γάλλοι τούς άφησαν να κρατήσουν τον οπλισμό τους. Για να υπερασπίσει τη θέση του στην περιοχή, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός προσπάθησε να σώσει ό,τι απέμεινε από τον κρατικό μηχανισμό της Ρουάντα και συνέχισε την επέκτασή του πολέμου και τις σφαγές στις γειτονικές χώρες, όπως στο Κονγκό.

Η ασύλληπτη αυτή σφαγή δεν ήταν απλώς προϊόν μιας τρέλας μίσους που ξαφνικά κατέλαβε ένα κομμάτι του πληθυσμού. Ήταν μεθοδικά σχεδιασμένη από μια εξουσία που είχε κάνει το εθνικό μίσος βάση της πολιτικής της, στηριζόμενη σε όλες τις επιλογές της από τον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Για να ελέγξουν τον πλούτο της Αφρικής οι ιμπεριαλιστές χρησιμοποίησαν τα πιο απάνθρωπα μέσα, καλλιέργησαν μεθοδικά τον εθνικισμό και έσπειραν το μίσος ανάμεσα σε φυλές που ζούσαν για αιώνες σε κοινά εδάφη και μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Στηριγμένοι σε κοινωνικές διαφοροποιήσεις (Τούτσι-βοσκοί, Χούτου-αγρότες), οι αποικιοκράτες διαίρεσαν τον πληθυσμό σύμφωνα με τα ρατσιστικά τους πρότυπα, για να ριξουν τον έναν εναντίον του άλλου και να μετατρέψουν τον αγώνα για ανεξαρτησία σε εμφύλιο πόλεμο. Η γενοκτονία της Ρουάντα απεικονίζει με τον πιο μακάβριο τρόπο το τρομερό τίμημα που είναι αναγκασμένη να πληρώνει η ανθρωπότητα για όσο καιρό θα κυριαρχεί στον πλανήτη το μισάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα και ο ιμπεριαλισμός.

P.B.

Στέλιος Λούκας 1946-2014

Στις 15/4/2014 αποχαιρέτησαμε στο νεκροταφείο του Π. Φαλήρου τον σύντροφο Στέλιο Λούκα. Στην πολιτική κηδεία του παρευρέθηκαν η οικογένειά του, συγγενείς, πολλοί σύντροφοι και φίλοι του. Ο σ. Στέλιος ήταν ένας αγωνιστής του εργατικού κινήματος και της αριστεράς, που σ' όλη του τη ζωή πάλεψε για τις ιδέες του, για μια κοινωνία δίκαιη, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, για μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

Γεννήθηκε στην Καλλιθέα (Αθήνα) και πήγε λίγες τάξεις σχολείο, γιατί από πολύ μικρός, μόλις σε ηλικία 12-13 χρόνων, όπως και τα περισσότερα παιδιά εκείνης της εποχής, αναγκάστηκε να βγει στη βιοπάλη για το μεροκάματο. Εργατάκος σε διάφορα επαγγέλματα, κατόπιν οικοδόμος, που ήταν και η κύρια δουλειά του, επίσης για 6 χρόνια δούλεψε στα μεταλλεία Σκαλιστήρη στο Μαντούδι της Εύβοιας, την εποχή που ήταν μια

πολύ μεγάλη εταιρεία με 6 χιλιάδες εργάτες. Μέσα από αυτά τα γεμάτα και σκληρά βιώματα της εργατικής ζωής δέθηκε με τις ιδέες και τις αρχές του εργατικού κινήματος και του Σοσιαλισμού, στις οποίες έμεινε πιστός μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο σ. Στέλιος ήταν ένα υπόδειγμα συνειδητοποιημένου εργάτη και επαναστάτη κομμουνιστή. Σεμνός, υπομονετικός, πράος, πάντοτε έτοιμος να μάθει και να μεταφέρει τις ιδέες του κομμουνισμού και το ήθος του αγωνιστή, πάντοτε έτοιμος για κάθε θυσία, πάντοτε έτοιμος να προσφέρει βοήθεια σ' όποιον την χρειαζόταν. Ο σ. Στέλιος υπήρξε από εκείνους τους αγωνιστές που η εργατική τάξη κοιλοποιεί για να τους βγάλει. Αυτές οι αρετές του, όπως και οι μαρξιστικές του γνώσεις, είναι που συνέδεσαν τον σ. Στέλιο με τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκισμού και τον έφεραν σε αντίθεση με τον σταλινισμό και τα καθεστώτα του λε-

γόμενου «υπαρκτού Σοσιαλισμού». Τέλος, ο σ. Στέλιος Λούκας συνέχισε την παράδοση που χαρακτηρίζει τον τροτσκισμό στη χώρα μας, να έχει στις τάξεις του αγωνιστές πρωτοπόρους εργάτες με σημαντική μαρξιστική μόρφωση.

Καλό σου ταξίδι σ. Στέλιο. Αφήνεις σε μια δύσκολη στιγμή την εργατική τάξη και τους συντρόφους σου που υποφέρουν από τα δεινά των μνημονίων και από τη σήψη και διαφθορά των αστών πολιτικών. Ωστόσο, αφήνεις πίσω σου τους αγώνες σου στους οικοδόμους, στα μεταλλεία Σκαλιστήρη, ενάντια στους φασίστες της Χρυσής Αυγής, το έργο σου, τη στάση της ζωής σου, που είναι μια σημαντική ιστορική παρακαταθήκη για τις νεότερες γενιές προλεταριακών αγωνιστών.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην αγαπητή σου/μας σ. Δέσποινα, στα παιδιά σου, στους συγγενείς, συντρόφους, φίλους και στη μεγάλη σου πολιτική οικογένεια. Καλό σου ταξίδι.

E.Π.

Κώστας Φερέτος 1946-2014

Στις 10 Φλεβάρη 2014 έφυγε από κοντά μας ο Κώστας Φερέτος, ο τυπογράφος και φίλος μας. Ο Κώστας Φερέτος γεννήθηκε στο Πήδημα Μεσσηνίας, μετανάστευσε στην Αθήνα από πολύ μικρός στα δύσκολα χρόνια της φτώχειας και της εσωτερικής μετανάστευσης και ασχολήθηκε με την τυπογραφία.

Μαζί με τον Σπύρο Γρηγορόγιαννη άνοιξαν δικό τους τυπογραφείο, αρχικά στην οδό Ζωοδόχου Πηγής 48 και αργότερα, από το 1989, μετακόμισαν στο γνωστό ημιπόγειο της οδού Δερβενίων 30.

Η ΟΚΔΕ τυπώνει εκεί επί περίπου 40 χρόνια τα έντυπα υλικά της (την εφημερίδα *Εργατική Πάλη*, φυλλάδια, προκηρύξεις, αφίσες κ.λπ.) και αργότερα, από τον Νοέμβρη του 2001, τα βιβλία των *Εκδόσεων Εργατική Πάλη*. Σ' αυτό τον τεράστιο όγκο έντυπου υλικού της ΟΚΔΕ η τεχνική βοήθεια του Κώστα - και του Σπύρου μέχρι τον θάνατό του - όλα αυτά τα χρόνια ήταν εξαιρετικά πολύτιμη. Τους ευχαριστούμε και τους δύο.

Ο Κώστας Φερέτος ήταν εργατικός, πολύ καλός τυπογράφος, αγαπητός σε όλους και πάντοτε έτοιμος να βοηθήσει με τις τεχνικές του γνώσεις και με τις γνωριμίες του στην «πίτσα» του σιναφιού που σχετίζεται με το χαρτί και την τυπογραφία. Αυτοί οι λόγοι, όπως και η τοποθεσία και οι καλές τιμές, είναι που συνετέλεσαν ώστε στο τυπογραφείο του να τυπώνεται ένα σημαντικό μέρος του υλικού της άκρας αριστεράς, των αναρχικών και των κοινωνικών οργανώσεων.

Καλό σου ταξίδι φίλε Κώστα Φερέτο. Η ΟΚΔΕ, η Εργατική Πάλη και εγώ προσωπικά εκφράζουμε τα βαθιά μας συλλυπητήρια στην οικογένειά σου, στα δύο σου παιδιά Μήτσο και Σπύρο (που συνεχίζουν επάξια το έργο σου), στους συγγενείς σου, στο προσωπικό του τυπογραφείου (Αλέκο και Δημήτρη) και στους πολυάριθμους φίλους σου.

Σωφρόνης Παπαδόπουλος

1. Ο σ. Σπύρος Γρηγορόγιαννης πέθανε τον Γενάρη του 1999. Στη διάρκεια της Δικτατορίας ήταν οργανωμένος στην τροτσκιστική οργάνωση «Σπάρτακος», όπου ανέπτυξε πλούσια και σημαντική δράση.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Άσβεστος φάρος για το προλεταριάτο

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Η Πρωτομαγιά, παγκόσμια μέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, καθιερώθηκε στην συνείδηση των εργαζομένων όλου του κόσμου ως ημέρα σύμβολο της πάλης τους, έπειτα από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο το Μάη του 1886, και καθιερώθηκε από την νεοϊδρυθείσα Β' Διεθνή το 1889.

Το 1886, η αμερικάνικη εργατική τάξη, έχοντας επιβάλλει ήδη το δεκάωρο σχεδόν σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ έπειτα από μακροχρόνιους αγώνες και συσπειρωμένη εκείνη την εποχή γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική IWWA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και ειδικά στο Σικάγο, προπύργιο του εργατικού κινήματος, γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο, επίσης ελεγχόμενο από τους αναρχικούς, αποφασίζει την κάθοδο της σε γενική απεργία με εναρκτήρια μέρα την 1^η Μάη, με αίτημα την καθιέρωση του οχταώρου.

Στην απεργία συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες εργατών, παραλύοντας το Σικάγο καθώς και όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα της χώρας, τρομοκρατώντας την αστική τάξη ότι επρόκειτο για μια νέα Παρισινή Κομμούνια. Η αρχική υποχώρηση ορισμένων βιομηχάνων και η παραχώρηση του οχταώρου σε περίπου 150 χιλιάδες εργάτες, έδωσε τη θέση της στην οργάνωση ενός κύματος καταστολής με απεργοσπάστες, τραμπούκους και φυσικά την προετοιμασία επέμβασης της αστυνομίας και του στρατού.

Η μπουρζουαζία του Σικάγο, χωρίς να κάνει καμία παραχώρηση, αποφάσισε την άγρια συντριβή του κινήματος δίνοντας εντολή στην αστυνομία να χτυπήσει στις 3 Μάη τις εργατικές διαδηλώσεις και να επιτεθεί στις απεργιακές φρουρές, με αποτέλεσμα να

δολοφονήσει 6 εργάτες και να τραυματίσει αρκετούς άλλους. Σε όλες τις ΗΠΑ απλώθηκε ένα τεράστιο κύμα διαμαρτυρίας και την επόμενη μέρα τα συνδικάτα στο Σικάγο αποφάσισαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας το απόγευμα, στην πλατεία Χέιμαρκετ. Και ενώ η συγκέντρωση πλησίαζε στο τέλος της, η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει τους εναπομείναντες διαδηλωτές. Τότε είναι που εκτοξεύθηκε μια βόμβα προς την αστυνομία σκοτώνοντας και τραυματίζοντας αρκετούς αστυνομικούς. Η αστυνομία άνοιξε πυρ, προκαλώντας άγνωστο μέχρι σήμερα αριθμό θυμάτων. Είτε προβοκάτσια είτε απελπισμένη ενέργεια αντεκδίκησης για τα δεινά που είχαν υποστεί οι εργαζόμενοι από τη βαρβαρότητα της αστυνομίας, έδωσε το πρόσχημα στην αστική τάξη να εξαπολύσει ένα πογκρόμ συλλήψεων, διώξεων και καταστολής σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οκτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες (αν και παρών, όταν έπεσε η βόμβα ήταν μόνο ένας απ' αυτούς), οι οποίοι όλοι αντιμετώπισαν θαρραλέα και με ήθος επαναστάτη τα αστικά δικαστήρια, καταγγέλλοντας την καπιταλιστική βαρβαρότητα και υπερασπιζόμενοι τους αγώνες της τάξης τους. Τέσσερεις από αυτούς οδηγήθηκαν στην κρεμάλα, ένας αυτοκτόνησε και οι υπόλοιποι φυλακίστηκαν. Αφέθηκαν όμως ελεύθεροι έπειτα από ένα κίνημα αλληλεγγύης των εργαζομένων, που ανάγκασε τις αρχές να αναθεωρήσουν την αρχική δίκη.

Έκτοτε η 1^η Μάη αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την παγκόσμια εργατική τάξη, που είδε στην εξέγερση του Σικάγο το δρόμο για την επίτευξη των δικών της ανεκπλήρωτων αιτημάτων και διεκδικήσεων, με αποτέλεσμα μερικά μόλις χρόνια μετά, η Πρωτομαγιά του 1890 να γίνει μέρα μαζικών απεργιών και δια-

δηλώσεων ταυτόχρονα στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα δεν άργησε να οργανώσει κι αυτό τις δικές του Πρωτομαγιές, με πρώτη το 1891, με πρωτοβουλία του Κεντρικού Σοσιαλιστικού Ομίλου του Σταύρου Καλλέργη. Το 1893 έγινε η πρώτη μεγάλη συγκέντρωση, με βασικά αιτήματα την καθιέρωση του οκταώρου, της αργίας της Κυριακής, την κοινωνική ασφάλιση. Αποτέλεσε επίσης τη μέρα έναρξης του Μάη του 1936, της εξέγερσης των εργατών της Θεσσαλονίκης, που κλόνισε το αστικό καθεστώς αλλά ηττήθηκε λόγω της προδοτικής σταλινικής πολιτικής των «λαϊκών μετώπων».

Σήμερα, η Εργατική Πρωτομαγιά υπονομεύεται από την αστική τάξη (που προσπαθεί να τη συνδέσει με το γιορτασμό της άνοιξης, καθιστώντας την μια ακίνδυνη παγανιστική γιορτή) ή ακόμα χειρότερα την προδοτική πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που διασπά, υπονομεύει, ξεπουλά τους αγώνες και τιμής ένεκεν προκηρύσσει απεργία την 1^η Μάη. **Παραμένει όμως η παγκόσμια μέρα των εργατών, η μεγαλύτερη γιορτή, και μάλιστα διεθνής, της εργατικής τάξης, στις εκδηλώσεις της οποίας συμμετέχουν εκατομμύρια άνθρωποι παγκόσμια.** Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα αιμοβόρα μνημόνια, η κατάργηση στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων, η νέα χούντα και καταστολή του κράτους έκτακτης ανάγκης, καθιστούν αναγκαίο να στρέψουμε ξανά το βλέμμα στην ιστορία της τάξης μας, ώστε ν' αντλήσουμε από εκεί παραδείγματα, ηρωισμό αλλά κυρίως να βγάλουμε τα απαραίτητα συμπεράσματα, ώστε την εποχή της θανάσιμης κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού να επιβάλλουμε μια και καλή τη δική μας εργατική άνοιξη, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Για τα γεγονότα του Χέιμαρκετ στις 4 Μαΐου 1886, παραπέμφθηκε σε δίκη ένας από τους πρωτεργάτες της εργατικής εξέγερσης στο Σικάγο την Πρωτομαγιά του 1886, ο Αύγουστος Σπάις, μαζί με τους συνδικαλιστές Άλμπερτ Πάρσονς, Σάμουελ Φίντεν, Μάικλ Σουάμπ, Άντολφ Φίσερ, Τζορτζ Ένγκελ, Λούις Λίνγκ και Όσκαρ Νίμπι. Για τη δίκη έγινε επιλογή ενόρκων, ώστε να αποτελούνται από διευθυντές επιχειρήσεων, εργολάβους και επιχειρηματίες. Όλοι κατηγορήθηκαν για ανθρωποκτονία, με το σκεπτικό ότι ο άγνωστος βομβιστής επηρεάστηκε από τις ομιλίες τους και ότι, αν ένας ήταν ένοχος, όλοι οι άλλοι, που γνωρίζονταν μεταξύ τους, ήταν επίσης ένοχοι. Ο Σπάις, λίγο πριν καταδικαστεί σε θάνατο και ανέβει στο ικρίωμα, απευθύνεται στους δικαστές. Τα λόγια του έμειναν στην ιστορία ως υπόδειγμα θάρρους, αυτοθυσίας και πίστης στο εργατικό κίνημα και τις δυνάμεις του.

Κύριοι δικαστές,

Αν σκέπτεστε σοβαρά ότι με τις κρεμάλες μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών προς την εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια, «πτωχό τω πνεύματι». Σε παρόμοια περίπτωση θα μας κρεμάσετε με το δίκιο σας.

Έπειτα, αυτό είναι το καλύτερο που

Ο λόγος του Αυγούστου Σπάις

έχετε να κάμετε. Κρεμάστε μας! Μα να περιμένετε το τέλος. Εάν δεν το βλέπετε, εγώ σας το αναγγέλλω. Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, απ' όλες τις μεριές σας, θεριεύει μια φωτιά. Το έδαφος σαλεύει κάτω απ' τα πόδια σας. Βαδίζετε, κυριολεκτικά, επάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Θέλετε να την αγνοείτε; Δε θα την αποφύγετε. Θέλετε ν' απαλλαγείτε, άπαξ διά παντός, απ' όλους τους «συνωμότες»; Απαλλαγείτε πρώτα από τα αφεντικά της βιομηχανίας, οι οποίοι δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους από το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε «αύξηση του εθνικού πλούτου»; «Εθνικού»; Τι ειρωνεία! Τη χαρά μερικών προνομιούχων του έθνους να λέτε.

Κάνετε κάτι καλύτερο. Καταργήστε τα τρένα, τον τηλεγράφο, τα τηλέφωνα, τα βαπόρια, τον εαυτό σας! Καταργήστε πρώτα από όλα εσάς τους ίδιους! Γιατί; Γιατί εσείς, με τη συμπεριφορά σας, είστε οι πρώτοι πράκτορες της επανάστασης. Καταργήσατε την αρπαγή και τη λεηλασία, Κύριοί μου. Αλλά, αυτή είναι η δουλειά σας. Είναι η ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων, οι οποίοι προτιμούν ν' απολαμβάνουν το παν, χωρίς να

κάμνουν τίποτε.

Από αυτήν ακριβώς την τάξη πάμε να απαλλαγούμε.

Κοιτάξετε το οικονομικό πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και εσείς, ω Χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, εσείς είστε οι κοινωνικοί γύπες, που τρώνε τη σάρκα των πτωμάτων.

Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στα στενά δρομάκια της πολιτείας αυτής, εκεί όπου περνάνε τις μέρες τους οι αληθινοί δημιουργοί του πλούτου; Πάμε μαζί στα ανθρακωρυχεία του Χόκιγκ Βάλεϊ; Δε θα βρούμε ανθρώπους, θα βρούμε κινούμενα πτώματα που άρχισαν να αποσυντίθενται. Η γενική κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Αρχίζει η εποχή του σοσιαλισμού και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θα απαλλοτριωθούν. Εκείνοι που λένε «τούτο είναι δικό μου», θα τα δούνε όλα κοινά. Αυτό δε θα γίνει για σκοπούς σπεκουλάντικους, θα γίνει για το καλό όλων. Τούτο εδώ δεν είναι όραμα αιθέριο, καθώς νομίζετε. Είναι αναγκαιότητα. Είδαμε στην ιστορία πώς ό,τι ήταν ανάγκη να γίνει, έγινε. Αυτό είναι η λογική της ζωής...

Όποιος λέει ιδιωτική βιομηχανία, λέει αναρχούμενη βιομηχανία. Μετρημένα άτομα χρησιμοποιούν προς όφελός τους τις εφευρέσεις. Ο κόσμος είναι για τους λίγους. Δεξιά και αριστερά πέφτουν οι όμοιοί τους, θύματα του πλούτου και της καλοζωίας τους. Λίγο τους ενδιαφέρει. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρωπινό αίμα σε σβώλους χρυσαφιού. Την ίδια την υγεία των ανήλικων. Με την πολλή εργασία, δολοφονούν τα γυναικόπαιδα. Με την ανεργία σκοτώνουν. Και αυτοί οι άνθρωποι σου λέγονται Χριστιανοί! Γνήσιοι Χριστιανοί!

Εμείς παραβήκαμε τους νόμους σας, για να δείξουμε στο λαό σε τι αποβλέπουν όλοι σας οι θεσμοί: στο να εγκαθιδρύνουν, στη χώρα αυτή, μια ολιγαρχία, όμοια της οποίας σε κτηνωδία δεν υπάρχει πουθενά στη Γη! Αν πιστεύετε ότι με το να μας κρεμάσετε θα εξουδετερώσετε το κίνημα των εργαζομένων, το κίνημα από το οποίο εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα που σέρνονται στη φτώχεια και στη μιζέρια, περιμένουν τη λύτρωσή τους – αν αυτή είναι η γνώμη σας –, τότε κρεμάστε μας!

Εδώ θα ποδοπατήσετε μία μικρή σπίθα, εκεί όμως και πιο πέρα και απέναντι και γύρω μας παντού, θα ξεπεταχτούν οι φλόγες.

Η φωτιά είναι υπόγεια και δε θα μπορέσετε να τη σβήσετε...».